

บทนำ

ณ หอซุนเจียง เมืองหยางโจว

หอสุราที่ต้อนรับเฉพาะแขกร่ำรวยสูงศักดิ์ ไม่เว้นวายุแอดเหมือน
โรงเตี๊ยมธรรมดาทั่วไป ทั้งสามชั้นของหอซุนเจียงจัดแบ่งเป็นห้องส่วนตัว
แต่ละห้องงดงามวิจิตร เครื่องเรือนทุกชิ้นล้วนเป็นของชั้นเลิศ ทั้งชุด
เครื่องแก้ว ฉากบังลมหินอ่อน โต๊ะเก้าอี้ไม้แดงแกะสลัก รวมไปถึงแจกัน
กระเบื้องเคลือบ บนผนังแขวนลายมือของจิตรกรชื่อดัง บนโต๊ะวาง
ถ้วยชามเครื่องเคลือบลงยาสีชมพูดอกกุหลาบครบชุด

แขกที่มาเยือนหอซุนเจียงหากมิใช่ยศศักดิ์สูงส่งก็ร่ำรวยมั่งคั่ง
ลำดับชั้นในหอสุราแห่งนี้ ยิ่งสูงเท่าไรยิ่งหรูหราเท่านั้น แต่น้อยคนนัก
ที่จะรู้ว่าเหนือชั้นสามมีชั้นลับใต้หลังคาคด้วย ทั้งชั้นแบ่งออกเป็นสองห้อง
ซึ่งตกแต่งอย่างงามสง่า แฝงกลิ่นอายที่ลึกลับปกปิด เป็นที่พักผ่อนของ
เจ้าของหอซุนเจียงโดยเฉพาะ

ภายในห้องใต้หลังคายามนี้ ห้องส่วนตัวทั้งสองห้องล้วนเปิดอยู่ ห้องหนึ่งในนั้นมีเสียงสนทนาของบุรุษดังออกมา แทรกด้วยเสียงหัวเราะลั่น เป็นระยะ

ตรงกันข้าม อีกห้องหนึ่งกลับเงียบสนิท หน้าประตูมีธงครีษณะหน้าตา ดูด้นสีคนยืนถือดาบเฝ้าอยู่ ภายในห้องก็ล้อมรอบด้วยธงครีษณะอีกสี่คน ทั้งยังมีสาวใช้วัยเยาว์สองคนคอยปรนนิบัติอยู่ใกล้โต๊ะกลม

ทว่าคนคนเดียวที่นั่งอยู่หน้าโต๊ะกลมตัวใหญ่อันหุรหุราบกลับเป็น เด็กชายอายุราวสิบขวบคนหนึ่ง

ใบหน้าเล็กขาว ตาคมคิ้วงาม ฟันสะอาด ริมฝีปากแดง รวากับ หลุดออกมาจากสมุดภาพก็ไม่ปาน เวลานี้เขานั่งหลังตรงอยู่บนเก้าอี้ มองดูสาวใช้คืบกับข้าวมาค้ำหนึ่ง ตักน้ำแกง เดิมข้าวมาวางข้างหน้าเขา

"พอแล้ว เอาเท่านี้ก่อน" เขายกมือให้สาวใช้ช้ายขวาถอยไป แล้ว ยกถ้วยกระเบื้องลายครามขึ้นมาคืบกับข้าวกินเองด้วยท่วงท่างามสง่ายิ่ง กินอย่างไม่รีบไม่ร้อน แม้กระทั่งเสียงชดน้ำแกงก็ไม่มีเล็ดลอด ทั่วกายเขารวกับปกคลุมด้วยแสงจันทร์ โดดเด่นด้วยลักษณะสุกมเกินกว่าอายุ เสริมเข้ากับรูปลักษณ์ภายนอกที่งดงามหมดจด

พินิจให้ละเอียดกว่านั้น เขาใส่ชุดผ้าแพรสีฟ้าหม่นสลัปลีไข่มุก สวมรองเท้าหุ้มข้อหนังแกะสีขาว เอวคาดผ้าสีเงินลายเมฆ สวมหมวก ล้างองผ้าแพรตัวนสีดำฝั่งหยก พกกระบี่สั้นเล่มหนึ่งไว้ข้างมือ บนฝักกระบี่ที่ทำจากเงินประดับด้วยอัญมณีหนึ่งเม็ดที่เป็นสีแดงสุกสว่าง สองสะท้อน วูบวบบนใบหน้าอ่อนวัยนั้น

เมื่อมองจากที่ไกลๆ เปรียบประหนึ่งภาพวาดอันงดงามประณีต

ชวนให้คนมองดูจนเพลิดเพลิด...

ปัง!

บรรยากาศอันเจียบสงัดหายไปกับตา เมื่อประตูห้องถูกผลักเข้ามาอย่างแรงโดยไม่ทันตั้งตัว ทุกคนต่างตะลึงงัน เด็กชายหยุดมือที่กำลังคีบอาหารแล้วเงยหน้ามองอย่างตกใจ

"ที่นี่เจียบดีจริงๆ!"

เสียงเล็กบางดังขึ้น แทบจะพร้อมกันนั้น คนที่ส่งเสียงก็วิ่งต่อเข้ามาที่โต๊ะกลม มองดูเด็กชายอย่างสนใจ

"นายน้อย ขออภัยด้วยขอรับ คือว่า..." องค์กรักซ์ที่อยู่นอกประตูวิ่งตามแขกไม่ได้รับเชิญเข้ามาอย่างตะลึงตะลึง

เด็กชายมองดูแขกไม่ได้รับเชิญตรงหน้าซึ่งเป็นเด็กหญิงอายุประมาณห้าหกขวบ ก็พบว่าอีกฝ่ายกำลังจ้องมองตนอยู่เช่นกัน ใบหน้านั้นออกจะคล้ำไปหน่อยสำหรับเด็กหญิง พวงแก้มกลมตึงคล้ายกำลังอมอะไรอยู่ในปาก ดวงตาถูกก้อนเนื้อบนใบหน้าเบียดขึ้นไปจนเล็กหยี แต่แววตากลับสดใสเป็นประกายอย่างยิ่ง

"ข้ากินนี้ได้หรือไม่" สายตาของเด็กหญิงเลื่อนไปมองบนโต๊ะ จับจ้องที่จานลูกชิ้นกึ่งที่อยู่ท่ามกลางจานอีกหลายใบ

"นายน้อย ให้ข้าน้อยพานางกลับไปห้องข้างๆ หรือไม่ขอรับ" องค์กรักซ์พูดเสียงอ่อย

เด็กชายโบกมือพลางส่ายหน้า "ช่างเถอะ ไม่เป็นไร เจ้าออกไปก่อน" ถึงแม้เขาจะไม่ชินกับการถูกรบกวนในเวลากินอาหาร แต่บิดาของเด็กหญิงเป็นสหાયรักที่รู้จักกับบิดาของเขามานานหลายปี ครั้น

จะไล่นางออกไปก็คงไม่ดีนัก

"ช่วยเอาถ้วยกับตะเกียบมาเพิ่มให้คุณหนูฟังด้วย" เขาออกคำสั่ง
สหายของท่านพ่อผู้นี้แซ่เพ็ง ท่านพ่อให้เขาเรียกว่า 'ท่านลุงเพ็ง'
แต่กลับได้ยินท่านพ่อเรียกฝ่ายนั้นว่าจิ้นเพ็งหรือจิงเพ็งอะไรสักอย่าง
เขาไม่แน่ใจนัก เขาเป็นว่าในเมื่อเป็นท่านลุงเพ็ง ลูกสาวของเขาก็น่าจะ
เป็นคุณหนูเพ็งล่ะ

แม้ว่าจะทำทางไม่เหมือน 'คุณหนู' เลยสักนิดก็เถอะ

"คุณหนูเพ็ง เชิญกินได้เจ้าคะ" สาวใช้เก็บลูกชิ้นกึ่งลูกหนึ่งให้นาง
เด็กหญิงยิ้มว่า ยื่นมือไปหยิบลูกชิ้นเข้าปากโดยตรง พุดพลาง
เคี้ยวตุ้ยๆ "สวีสวีพี่ชาย ข้าชื่อเพ็งเป่าเป่า ท่านพ่อบอกว่าชื่อเป่าเป่า
มาจากคำว่าชื่อเป่าเป่า* แล้วท่านล่ะ"

ความของเด็กชายเล็กขี้เล็กน้อยอย่างไม่อยากเชื่อว่าจะมีใคร
กล้าใช้มือหยิบอาหารแบบนี้ แล้วเดี๋ยวจะล้างให้สะอาดอย่างไรกันล่ะ
เขาอึ้งไปสักพักก่อนจะเอ่ยปากตอบว่า "ข้าชื่อมุซิง"

"พี่มุ ข้ากินอีกลูกหนึ่งได้หรือไม่" เด็กหญิงชี้ไปที่ลูกชิ้นกึ่ง

"ข้าไม่ได้แต่มุ" เขามองมือกับปากที่มันหยดของอีกฝ่ายแล้วรู้สึก
ขนหัวลุก เมื่อครุ่นนางว่านางชื่ออะไรนะ เป่าเป่า? เหตุใดถึงมีชื่อพรรคนี้
ด้วย

"เช่นนั้นท่านแซ่อะไรล่ะ" นางมองเขา ดวงตากลอกไปมา

"ข้า...ซ่างเถอะ เจ้าอยากกินอะไรก็คีบเอาเองเลย ไม่ต้องถามหรอก"
แซ่ของเขาออกจะพิเศษอยู่สักหน่อย ท่านพ่อบอกว่าตอนกลับเป่ยจิง

* ชื่อเป่าเป่า แปลว่ากินอ้อม

เขาจะเชื่อว่าอ้ายซินเจี๋ยหลิวมู่ซิง แต่ยามปกติให้ใช้แซ่ตามมารดา ชื่อว่า หลิวมู่ซิง ไม่ว่าจะเป็นอย่างใดก็ไม่ใช่พี่มู่แน่ๆ แต่เรื่องนี้ค่อนข้างซับซ้อน เขาคิดว่าถึงจะอธิบายไป เป้าเป้าอะไรนี่ก็คงฟังไม่เข้าใจหรอก

"ลูกซิ่นอร่อยจริง พี่มู่ไม่กินหรือ ยังเหลืออีกลูกหนึ่ง ข้าให้" นางตัน จานมา จานส่งเสียงกระทบกันดังกริก

"ข้าอิ่มแล้วล่ะ" เขาวางถ้วยกับตะเกียบลง ทั้งถ้วยทั้งชามล้วน สะอาดเกลี้ยง แต่ไหนแต่ไรท่านพ่อของเขาไม่เคยชอบให้โต๊ะอาหาร เลอะเทอะ เขาก็ไม่เคยทำข้าวหรือกับข้าวหกรึยราด ท่านแม่ของเขาก็ไม่ชอบให้คนกินทิ้งกินขว้าง เขาก็กินข้าวที่สาวใช้ตักให้หมดเกลี้ยง เสมอ ที่ผ่านมาเขากินแบบสะอาดสะอาดและไม่มีฟุ่มเฟือยมาตลอด ไม่เหมือนใครบางคน...

หลิวมู่ซิงมองดูคนตรงหน้าอย่างตะลึงงัน เฟิงเป่าเป่าใช้ช้อนตักข้าว กินจนเม็ดข้าวติดเต็มแก้มไปหมด อีกมือหนึ่งก็หยิบลูกซิ่นกึ่งลูกสุดทำย ในจานขึ้นมา พยายามจะกัดเข้าไปที่ฟันหน้าหายไป

เขาอดไม่ได้ที่จะกระแอมกระไอแล้วบอกว่า "เจ้าทำข้าวหกเต็มไปหมดเลย"

เฟิงเป่าเป่าชำเลื่องมองเขาแล้วพูดเสียงอู้ "ท่านพ่อบอกว่ายิ่งหกเยอะก็ยิ่งแสดงว่าอร่อย"

หลิวมู่ซิงอึ้งไป ประโยคนี้สมกับเป็นคำพูดของท่านลุงเฟิงจริงๆ ดูท่าทางท่านลุงเฟิงจะเป็นคนไม่ค่อยเรียบร้อยเท่าไร ระวังที่คิดเขาก็พูดว่า "พ่อเจ้าก็ทำการค้าด้วยหรือ"

"ทำการค้าคืออะไร" นางถามกลับ

ถามเช่นนี้แสดงว่าคงไม่ได้ทำการค้าสินะ หลิวมุซิงใช้วิธีถามใหม่ "เช่นนั้นพ่อเจ้าทำอะไรล่ะ"

"พ่อข้าก็เป็นพ่อข้านะสิ จะเป็นอะไรได้เล่า" นางตอบราวกับเป็นเรื่องที่สมควรเข้าใจได้อยู่แล้ว แววตาฉายความสงสัยอย่างยิ่ง เหมือนรอฟังอยู่ว่าที่แท้แล้วพ่อของนางเป็นอะไรกันแน่

หลิวมุซิงกลอกตาเล็กน้อย ตัดสินใจไม่ถามเรื่องนี้ต่อ เพราะเขานึกขึ้นมาได้ว่าผู้ติดตามข้างกายท่านลุงเฟิงล้วนเรียกท่านลุงเฟิงว่าอาจารย์ หรือไม่กี่นายท่านเฟิง คุณลักษณะแล้วไม่เหมือนคนเป็นพ่อค้า แต่เหมือนนักเลงแห่งขุนเขาจำพวกนั้นมากกว่า เขาส่งสัญญาณให้สาวใช้รินชาหอมให้ แล้วยกถ้วยชาขึ้นดื่มโดยไม่พูดไม่จา ดื่มไปได้ไม่กี่คำก็สังเกตเห็นว่าเด็กหญิงตรงหน้าจ้องตนตาแป๋ว

"หน้าข้ามีอะไรติดอยู่หรือ" เขาหยิบผ้าเช็ดหน้ามาซับมุมปาก ซึ่งไม่มีอะไรถูกเช็ดออกมา

"พี่มู โยท่านดื่มชาไม่มีเสียงเลยล่ะ" นางมองเขาอย่างฉงน "ท่านพอบอกว่าชาอร่อยก็ยิ่งต้องดื่มเสียงดัง หรือว่าชาถ้วยนี้ของท่านไม่อร่อย"

"อร่อย แต่ข้าไม่อยากส่งเสียง" ชาเบญจมาศขาวถ้วยนี้คุณสมบัติพอจะเป็นชาถวายฝ่าบาทได้ด้วยซ้ำ จะไม่อร่อยได้อย่างไร

"ข้าก็อยากดื่มด้วย! พี่สาวขอชาอย่างนี้ให้ข้าด้วยได้หรือไม่" นางหันหน้าที่เต็มไปด้วยเมตตาไปขอชากับสาวใช้

สาวใช้คนนั้นเห็นท่าทางบริสุทธิ์ไร้เดียงสาของนางก็เม้มปากยิ้มรินชาให้นางถ้วยหนึ่งและไม่ลืมกำชับว่า "ร้อนหน่อยนะเจ้าคะ คุณหนูเฟิงค่อยๆ ดื่ม ระวังลวกปาก"

นางได้ยืนดั่งนั้นก็ทำปากจู้ตั้งหน้าตั้งตาเป่าอยู่สักพัก จากนั้นก็ไม่ได้ยกถ้วยขึ้นมา แต่ยื่นคอจนปากไปจรดขอบถ้วยแล้วสูดน้ำชาเสียงดัง "ซู้ด" เข้าไปหลายอีก

หลิวมู่ซิงไม่เคยเห็นเด็กหญิงที่ไหนดื่มชาอย่างเปิดเผยเช่นนี้มาก่อน ช่วงขณะนั้นทั้งตกใจและกระอักกระอ่วน

"อร่อยมากเลย! เมื่อครูเห็นท่านดื่มนี้กว่ารสแย่เสียอีก" นางพ่นลมเสียงดัง "ฮ่า" ออกมาอย่างสดชื่น เดิมทีจะยกแขนเสื้อขึ้นมาเช็ดปากแต่จู่ๆ ก็หยุด รีบหยิบผ้าเช็ดหน้าเนื้อดีที่วางอยู่บนโต๊ะขึ้นมาเช็ดปากอย่างเรียบร้อยเลียนแบบกิริยาของหลิวมู่ซิงเมื่อครู

หลิวมู่ซิงมิได้สนใจนางอีก นั่งดื่มชารสเลิศของตัวเองต่อไป มือหนึ่งลูบกระเป๋ที่วางอยู่บนโต๊ะโดยไม่รู้ตัว อากัปกิริยานี้ดึงดูดสายตาของเฟิงเป่าเป่าทันที ดวงตาของนางสว่างวาว ร้องชมว่า "พี่มู่ มีดของท่านงามนัก!"

หลิวมู่ซิงเห็นนางทำท่าจะยื่นมือมันแผ่นดินมาจับกระบี่ที่รีบแย่งมาถือไว้ในมือก่อน ถึงท่านพ่อจะบอกว่าบุรุษควรมีน้ำใจและมารยาทกับสตรี แต่กระบี่เล่มนี้เป็นของขวัญวันเกิดอายุสิบขวบของเธอ หลังจากได้มันมา เขาก็พกติดตัวไม่ห่างมือทุกวัน แล้วมือของเฟิงเป่าเป่าก็มันเหลือเกิน เขาทนดูนางจับไม่ได้แน่

ระหว่างที่คิด เขาก็กอดกระบี่ไว้ในอกด้วยสีหน้าบึ้งตึง "นี่เป็นของรักของข้า ให้เจ้าเยี่ยมเล่นได้หรอก"

นางทำหน้าผิดหวัง แต่แล้วก็กะพริบตาปริบๆ ยื่นข้อเสนอ "ข้าก็จะเอาของรักของข้าให้ท่านเยี่ยมด้วย เราแลกกันเล่นดีหรือไม่"

หลิวมู่ซิงมองนางอย่างระแวง แต่ด้วยความเขย่าวัวทำให้ไม่อาจ
ระงับความใคร่รู้ไว้ได้ คิดสักพักก็พยักหน้าถามว่า "ของรักของเจ้าคืออะไร
เอาติดตัวมาด้วยหรือไม่"

นางพยักหน้าหงิกๆ แล้วยิ้มแป้นหยิบถุงเล็กๆ ออกมาจากข้างเอว
ประคองไว้ในอุ้งมือด้วยท่าทางลับๆ ล่อๆ หลิวมู่ซิงอดใจไม่ไหวยื่นหน้า
ไปดู สองตาจ้องที่มือของเฟิงเป่าเป่าดูนางเปิดถุงใบนั้นออก ค่อยๆ ดึงถุง
ลงข้างล่าง

"จืด!"

หนูขนสีน้ำตาลตัวหนึ่งโผล่หัวออกมาจากในถุง

"นี่ละของรักของข้า เจ้าหนูขนปุย!" เฟิงเป่าเป่าประกาศเสียงดัง
พร้อมฉีกยิ้มด้วยปากที่ไม่มีฟันหน้า

หลิวมู่ซิงเบิกตากว้างอย่างตกใจ ตอนยังเล็กอยู่เขาเคยติดตาม
มารดาขึ้นเรือไปดูงาน แล้วไม่ระวังผลอตกลงไปในห้องเก็บเสบียง
ใต้ท้องเรือ โชคร้ายเจอฝูงหนูโจมตี ตั้งแต่นั้นมาเขาก็กลัวสัตว์ตระกูลหนู
มาตลอด โชคดีที่ปกติในบ้านไม่มีหนูให้เห็น จึงไม่มีใครล่วงรู้ความลับนี้
เขาคาดคิดไม่ถึงเลยว่าภายในห้องส่วนตัวที่แสนสบายอย่างตอนนี้
จะมีหนูอ้วนขนปุยตัวหนึ่งโผล่มา อีกทั้งยังอยู่ห่างแค่ระยะที่แทบจะกัด
ปลายจมูกเขาได้

หลิวมู่ซิงหน้าซีดลง ดวงตาเบิกกว้างขึ้นทุกทีๆ จนในที่สุดเมื่อหนู
ขนปุยส่งเสียงร้องจืดๆ อีกหลายครั้ง เขาก็กลั้นไว้ไม่ไหวอีกต่อไป ตะเบ็ง
เสียงร้องลั่นอย่างลึมดัว "อ๊าๆๆๆ! เอาออกไป! เอาออกไป!"

เขาได้ยืนตัวเองร้องเสียงหลงแบบที่ไม่เคยร้องมาก่อน แต่ก็ควบคุม

ไม่ได้แล้ว

เสียงร้องดังสนั่นนี้ปลิ้นกระจายไปทั่วชั้นใต้หลังคา ไม่เพียงองค์กรฯ ที่อยู่ภายในห้องจะสะดุ้งตกใจ องค์กรฯที่อยู่นอกห้องก็ถือบถนถนเข้ามาทันที แม้กระทั่งห้องข้างๆ ก็หยุดสนทนา ทุกคนรีบวิ่งเข้ามาอย่างรวดเร็ว

"นายน้อย! นายน้อย?!"

"พี่มู่เป็นอะไรไปหรือ"

เพ่งเป้าเป้าก็ตกใจเช่นกัน รีบเข้าไปสอบถามไถ่ๆ พร้อมกับเจ้าหนูที่อยู่ในมือ มันบังเอิญไปโดนคางของหลิวมู่ซิงเข้าพอดี

"ไม่เอา! ไม่เอา!" เขาตื่นตระหนกสุดขีด หนังสือระชะชาวบ ขนลุกขนชันไปหมดทั้งตัว มือและเท้าบดปายพัลวัน แก้วที่นั้งอยู่โง่งงไปมาอย่างแรง ชั่วพริบตาต่อจากนั้นภายใต้สายตาของทุกคนที่จับจ้อง ร่างของเด็กชายก็หายหลังล้มลงไปพร้อมแก้วอี่ ด้านหลังศีรษะกระแทกพื้นที่เงาแวบเสียดังชัดถนัดหู!

ตึง!

"นายน้อยระวัง!"

"แยะแล้ว!"

หลิวมู่ซิงเห็นคาราพรงพราย ท่ามกลางความมีนงนั้น จำได้เพียงว่าทุกคนเข้ามาห้อมล้อม แต่ละคนมองเขาอย่างตกใจ ไม่เว้นแม้แต่บิดาของเขาที่สุ่มเยือกเย็นเสมอ

แต่ที่น่าโมโหที่สุดก็คือท่านลุงเฟิงหน้าดุคนนั้น เขากลับส่งเสียงหัวเราะสะใจแล้วพูดขึ้น "เต๋อเจิน ไม่จริงน่า ลูกชายเจ้าซี้ซลาดถึงเพียงนี้ เสียวีรกรรมแล้วแม่กระทั่งหนู!"

ดวงใจกลางวาม

ใครซึ่ขลาดกัน! อย่ามาพูดจาส่งเดชต่อหน้าทุกคนเช่นนี้ละ!
หัวใจมูซึ่งต่อต้านอยู่ในใจอย่างร้อนรน ก่อนที่ภาพตรงหน้าจะดับวูบ
หมดสติไม่รู้ลึ่กตัว

7

เจ็บ!

หลิวมู่ซึ่งลูปคำทำยทอย รู้สึกเหมือนเจ็บแปลบขึ้นมาชั่วขณะ
 บ้าจริง! ไฉนจู่ๆ ก็ฝันเห็นเหตุการณ์วุ่นวายเมื่อหกปีก่อนขึ้นมาได้นะ
 เขาถ่ายหน้าพลาหงหัวเราะกับตัวเองแล้วคิดว่าเสื่อกลุ่มข้างเตียงขึ้นมาคลุมตัว
 ก้าวลงจากเตียงไปเปิดหน้าต่าง

ฟ้าเริ่มสว่างเรื่องรอง ถึงเวลาที่เขาควรลุกไปฝึกกระบี่แล้ว

ในฐานะบุตรชายเพียงคนเดียวของหัวหน้าสำนักหลิวเยวี่ หลิวมู่ซึ่ง
 ตระหนักถึงภาระหน้าที่ของตัวเองเสมอมา ตั้งแต่เขาจำความได้ก็เริ่ม
 ร่ำเรียนวิชากับอาจารย์หลายคนทุกวัน ตื่นมาฝึกกระบี่และหมัดมวย
 ช่วงรุ่งสาง กินข้าวเช้าเสร็จก็อ่านตำราเขียนบทความกับอาจารย์ ตอนบ่าย
 บางวันเรียนขี่ม้ายิงธนู บางวันก็พิจารณาศิลปะทังสี่จินฉีซูฮว่า* และ

* ศิลปะทังสี่ แบ่งออกเป็นเพลงพิณ (ฉิน) หมากล้อม (ฉี) พู่กัน (ซู) และภาพวาด (ฮว่า)

โบราณวัตถุล้ำค่าต่างๆ ช่วงเย็นก็ทบทวนบทเรียนของตอนเช้า ทั้งวิชาบุญ และวิชาบุญล้วนทบทวนหลายต่อหลายรอบ หากวันใดบิดาอยู่บ้าน ก็จะร่วมฝึกกระบี่กับเขาสักพักหนึ่ง หรือไม่ก็เรียกเขาไปถามบทเรียนที่ห้องหนังสือ

เมื่อโตขึ้นอีกหน่อย มารดาก็เริ่มสอนเขาทำบัญชี พาไปเข้าร่วมประชุมของสาขาอาชีพต่างๆ ที่อยู่ภายใต้สังกัดสำนักหลวงเวียง หรือไม่งั้นก็นั่งสอยห้อยตามบิดามารดาไปตรวจดูกิจการของสำนักหลวงเวียงตามทีต่างๆ

"นายน้อยตื่นเร็วนักขอรับ"

"วันไหนๆ นายน้อยก็ตื่นเร็วกว่าเจ้าอยู่แล้ว"

บ่าวรับใช้ชายสองคนที่อายุรุ่นราวคราวเดียวกับเขาเดินเข้ามาในห้อง คนหนึ่งยกอ่างล้างหน้า อีกคนหนึ่งประคองชามเล็กๆ มา

หลิวมุซิงยิ้มฟังพวกเขาต่อปากต่อคำกัน แล้วล้างหน้าบัวนปากอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็ยกชามเล็กขึ้นดื่ม ในนั้นคือรังนกที่ต้มจนเปื่อย หัวหน้าสำนักหลวงเวียงสั่งเอาไว้ เขาไม่กล้าอดอดไม่ได้ดื่มได้

หัวหน้าสำนักหลวงเวียงคือมารดาของเขาเอง บุคคลสำคัญผู้ดูแลทรัพย์สินมหาศาลทั้งหมดของครอบครัว ในสำนักหลวงเวียง ไม่ว่าจะใครก็ต้องฟังคำสั่งของหัวหน้าสำนักทั้งสิ้น

ทว่าท่านแม่กลับเชื่อฟังท่านพ่อเป็นอย่างดี

เขาดื่มรังนกชามนั้นจนหมด แล้วเปลี่ยนมาใส่เสื้อสีฟ้าแบบสบาย ภายใต้การดูแลประณัติของบ่าวรับใช้

"ไปกันเถอะ" หลิวมุซิงเดินนำบ่าวรับใช้สองคนที่ชื่อว่าอู่เอ๋อรับกับ

ลิวเออร์ออกไปทางเรือด้านข้าง

หลิวมู่ซิงอายุสิบหกปี รูปร่างยาว ผิวก่อนไปทางขาว จมูกโด่ง เป็นสัน ริมฝีปากสีชมพู เส้นคิ้วเรียวคม พร้อมด้วยรูปร่างสูงโปร่งราวกับ หลุดมาจากพิมพ์เดียวกับบิดามารดา น่าจะสูงกว่าเด็กหนุ่มรุ่นเดียวกัน ประกอบกับการไปเยี่ยมเยียนผู้คนมากมายมาตั้งแต่เด็กจนชิน ทำให้ อากัปกริยาการเคลื่อนไหวของเขาดูหนักแน่นและใจเย็นกว่าคนอื่น

"เหตุใดเรือนี้ถึงมีคนเข้าๆ ออกๆ ตั้งแต่เช้าเลยล่ะ" หลิวมู่ซิง ถามคนที่อยู่ด้านหลัง

ลูเออร์รีบตอบว่า "ได้ยินว่านายท่านเป็นคนสั่งไว้ บอกว่าจะมี แยกสำคัญมาพำนักหลายวันขอรับ"

หลิวมู่ซิงพยักหน้ารับรู้

"แขกที่ใครรู้หรือไม่" เขาถามไปตามเรื่องโดยไม่ได้หยุดฝีเท้า การ ฝึกวรยุทธ์ในช่วงเช้าเป็นงานสำคัญของวัน จะล่าช้าไม่ได้แม้แต่ชนิดเดียว

ลิวเออร์ตอบทันควัน "เหมือนว่าจะเป็นแขกแซ่เฟิงนะขอรับ"

หลิวมู่ซิงชะงักทันที หันกลับไปมองพวกเขาแล้วทวนคำว่า "แซ่เฟิง?"

"ขอรับ" ทั้งสองพยักหน้าพร้อมกัน

ลูเออร์พูดต่อว่า "แซ่เฟิงหายากยิ่ง พวกข้าฟังครั้งแรกก็จดจำได้ ได้ยินว่านายท่านสกุลเฟิงพาบุตรสาวมาด้วยกัน มีอะไรหรือขอรับ นายน้อย"

"ไม่มี" เขาส่ายหน้าเบาๆ แล้วหันตัวเดินต่อ

เป็นท่านลุงเฟิงแน่ๆ เขาเฟิงจะฝันถึงเรื่องเก่าเมื่อหกปีก่อนมาหยกๆ ครอบครัวของท่านลุงเฟิงก็มาเยี่ยมที่บ้านเสียนี่ นี่เรียกว่าใจสี่ถึงกัน

หรือว่ามีนิมิตลวงหน้ากันแน่นะ

พอดคิดถึงการพบกับครอบครัวท่านลุงเฟิงเมื่อครั้งก่อน เขาก็ถอนใจ
เฮือกใหญ่

คราวที่แล้วทำเขาเสียหน้ามาก เรื่องที่นายน้อยสำนักหลิวเวี๋ย
กิ้วหนุกแพร้อออกไปจนรู้กันทั่ว ไม่เพียงเท่านั้น เขายังตกเก้าอี้
หัวกระแทกพื้นเสียอีก ตั้งแต่เล็กจนโตเขาไม่เคยขายหน้าเท่านี้มาก่อน
ไม่ใช่แค่เขาที่เสียหน้า แม้แต่ท่านพ่อท่านแม่ก็ไม่ว่าจะเอาหน้าไปไว้ที่ใด
โกรธไม่คุยกับเขาไปหลายวัน

เฮ้อ

โชคดีที่ตอนนั้นอยู่เออร์กับลิวเออร์ไม่ได้ตามไปด้วย จึงไม่เห็นเขา
เสียกิริยาเช่นนั้น แต่ถึงอย่างไรเรื่องก็ผ่านไปหลายปีแล้ว ความรู้สึก
อับอายก็จางลง และแน่นอนว่าเขาเลิกกิ้วหนุกไปนานแล้ว

"บุตรสาวของนายท่านสกุลเฟิงอายุใกล้เคียงกับคุณหนูใหญ่ของเรา
ไม่ใช่หรือ คราวนี้คุณหนูใหญ่จะได้มีเพื่อนแล้ว"

"ใช่ ดูท่าเทศกาลไหว้พระจันทร์ปีนี้บ้านเราคงคึกคักน่าดู"

หลิวมู่ซิงยิ้มน้อยๆ ฟังข่าวสองคนคุยกัน เนื่องจากน้องสาวของเขา
สุขภาพอ่อนแอและเป็นโรคหอบหืด จึงให้ท่านย่าช่วยดูแลอยู่ข้างกาย
เติบโตมาที่เป่ย์จิงตั้งแต่เล็ก จนกระทั่งเมื่อเดือนก่อนถึงย้ายกลับมาบ้าน
บุตรสาวของท่านลุงเฟิงอายุใกล้เคียงกับน้องสาวเขา น่าจะเป็นเพื่อนเล่น
กันได้ เป็นเช่นนี้ก็ไมเลวเหมือนกัน

"พี่ใหญ่!" เสียงสดใสเสียงหนึ่งดังขึ้น

หลิวมู่ซิงชะงัก ที่แท่นลานฝึกวรยุทธ์ก็มีคนอยู่ก่อนแล้ว ซึ่งก็คือ

น้องสาวของเขา กับอาจารย์สอนวรยุทธ์หลายคนรวมถึงผู้ติดตามบางส่วน
 หลัวอันเหอ น้องสาวคนนี้อ่อนกว่าเขาสี่ปี เป็นพี่น้องเพียงคนเดียว
 ของเขา อยู่ที่บ้านเก่าของท่านพ่อในเป่ย์จิงตั้งแต่เด็ก ว่ากันว่าท่านพ่อ
 ของพวกเขาเคยเป็นเชื้อพระวงศ์ตำแหน่งสูง แต่กลับละทิ้งยศศักดิ์เพื่อ
 มาอยู่กับท่านแม่ ทว่าถึงแม้จะเป็นเช่นนั้น ท่านพ่อกลับได้รับความ
 เอาพระทัยใส่จากจักรพรรดิองค์ปัจจุบันเสมอมา ไม่ต้องพูดถึงเรื่องอื่นใด
 แต่ตอนที่เขากับน้องสาวเกิดก็ได้รับของพระราชทานล้ำค่าไม่ด้อยกว่า
 ลูกหลานเชื้อพระวงศ์แล้ว แม้กระทั่งชื่อของพวกเขาก็ล้วนเป็นฝ่ายบาท
 พระราชทาน

มู่ชิงนามของเขานั้นมาจากบท 'จีผู้สรรค้ทำนอง เสนาะห้องดุจลม
 ชาย*' ในคัมภีร์ภาพยกลอน ยกความหมายว่างดงามสอดคล้องกลมกลืน
 แฝงนัยแห่งสันติสุข ทั้งยังสามารถขยายความไปเป็น 'มู่** ซิง' ที่แปลว่า
 เคารพราชวงศ์ซึ่งได้อีกด้วย เพื่อให้เขาไม่ลืมว่าตัวเองเกิดในราชวงศ์ซึ่ง
 เผ่าแมนจู ให้เขาเกิดทุนต้าซิงไว้ในใจเสมอ

ส่วนชื่อหลัวอันเหอของน้องสาวนั้นก็หมายถึงความสงบร่มเย็น
 บ่งบอกว่าเกิดในยุครุ่งเรืองที่มีสันติสุขนั่นเอง แน่نونว่าชื่อของทั้งพี่ชาย
 และน้องสาวแสดงนัยลึกซึ้งของการคาดหวังสันติสุขระหว่างสำนักหลิวเยวี่
 กับราชสำนัก เรื่องเหล่านี้เขาได้ยินมาจากท่านย่าและลุงป้าทั้งสิ้น ท่านพ่อ
 ของเขาไม่เคยพูดถึงเรื่องราชสำนักเลยสักครั้ง

"พี่ใหญ่ วันนี้ข้าตื่นเช้ากว่าท่านอีก เรามาทดลองกันเถอะ!"

* 'จีผู้สรรค้ทำนอง เสนาะห้องดุจลมชาย' (จีผู้จ้วทง มู่หุซิงเฟิง) มาจากบทกวีชื่อ 'ต้าหย่า : เจิงหมิน' ประพันธ์
 โดยอินจีผู้ (852-775 ปีก่อนคริสตกาล) ขุนนางสมัยกษัตริย์โจวเซวียนหวังแห่งราชวงศ์โจว บทกวีดังกล่าว
 รวมอยู่ในคัมภีร์ภาพยกลอน (ชื่อจิง) ซึ่งเป็นคัมภีร์รวมบทกวีที่เก่าแก่ที่สุดของจีน

** 'มู่' (慕) หมายถึงเคารพยำเกรง พ้องเสียงกับ 'มู่' (慕) ที่หมายถึงงดงาม ไพเราะ ในชื่อของหลิวมู่ชิง

หลิวอันเหอพูดพลางตั้งท่า

หลิวมุซิงมองดูน้องสาวดีลังกาฟุงมาทางเขาด้วยความรู้สึกทำให้ไม่ได้หัวเราะไม่ออก น้องสาวเขาอาจจะเคยอ่อนแอซีไร่มาก่อน แต่ด้วยการดูแลเอาใจใส่ของท่านย่า ตอนนี้อย่างไรก็แข็งแรงขึ้น สีหน้าเปล่งปลั่งตามลำดับ ยังได้ยินว่าเพื่อรักษาอาการหอบหืด ถึงกับต่อยมวยฝึกลมปราณทุกวันเลยทีเดียว เมื่อใส่ใจดูแลทั้งภายในและภายนอกควบคู่เป็นเวลาหลายปี ในที่สุดก็เลี้ยงดูจนนางแข็งแรง 'กำยำ'

กำยำจริงๆ นะ! เขามองดูรูปร่างบึกบึนของน้องสาวก็ไม่แปลกใจที่ท่านแม่ตั้งข้อสงสัยบ่อยๆ ว่าน้องสาวถูกจับไปฝึกมวยปล้ำตอนอยู่ที่เปยจิงหรือไม่ ลับหลังท่านแม่พูดว่าอะไรนะ เหมือนจะพูดว่าไหนเด็กผู้หญิงถึงได้ดูแข็งแรงทรงพลัง หลังพยัคฆ์เอวหมีเช่นนี้! แม้แต่ท่านพ่อก็ยังเคยหลุดปากพูดว่า 'บำรุงมากเกินไปแล้ว'...

"อันเหอ เจ้าระวังหน่อย" เขาคว่าไหล่ของสาวเขาไว้อย่างรวดเร็ว เพื่อช่วยให้นางยืนมั่นคง ไม่ให้ล้มไปเพราะความตื่นเต้นเกินเหตุ

"ไม่ต้องห่วง แค่มือก็พอ!" ใบหน้ากลมของหลิวอันเหอระบายยิ้มเต็มหน้า

"ซำก็ลงมือแล้วนี่ไง" หลิวมุซิงยิ้มน้อยๆ มือขวาพลิกกลับไปแตะยอดศีรษะของนางอย่างว่องไว "มือแรกกันไหล่เจ้า ไม่ให้เจ้าโจมตี มือที่สองปิดหมัดเจ้าออกไป แอ่งหัวเจ้ามาได้"

หลิวอันเหอเอียงไป แล้วแสดงสีหน้ารู้สึกตัวในฉบับลับ จับยอดศีรษะตัวเองร้องว่า "ไม่เอาๆ! เมื่อครู่ซำไม่ได้ป้องกันตัวเองเลย พี่ใหญ่ซีโกง เมื่อครู่ไม่นับ ซำจะประลองใหม่!"

"ศัตรูไม่ให้เวลาเจ้าเตรียมตัวหรอกนะ" หลิวมู่ซิงอมยิ้ม พอเห็นน้องสาวร้องโวยวายก็ลูบตีระฆะปลอบนาง "เออล่ะๆ เราเริ่มใหม่ก็ได้"

ความเปลี่ยนแปลงที่ใหญ่ที่สุดหลังจากหลิวอันเหอย้ายกลับบ้านก็คือบรรยากาศของสำนักหลิวเวี๋ยที่เคยเงียบสงบจนแทบจะเยือกเย็นพลันถูกทำลายไปสิ้น ตอนนีที่ใดที่มีคุณหนูหลิวอยู่ ที่นั่นก็ดูจะอบอุ่นคึกคักขึ้นมา นับเป็นความเปลี่ยนแปลงใหญ่หลวงอย่างที่หลิวมู่ซิงไม่เคยสัมผัส อันที่จริงเขาเป็นคนนิสัยสุขุมเยือกเย็นเกินกว่าอายุ ค่อนข้างชอบบรรยากาศเงียบสงบมากกว่า จึงไม่ค่อยชินเท่าไรเมื่อจู่ๆ ในบ้านก็กลับคึกคัก ทว่าเขาก็ยังยินดีที่เห็นน้องสาวกลับมา ถึงอย่างไรนางก็เป็นน้องสาวเพียงคนเดียวของเขา ตั้งแต่เลิกได้อยู่ด้วยกันน้อยครั้ง ไม่ว่าจะพูดอย่างไรก็สมควรรักใคร่เอาใจใส่มากขึ้นด้วยซ้ำ

"ข้าจะลงมือแล้วนะ ระวังขาของเจ้าให้ดี" หลิวมู่ซิงเตือนล่วงหน้า จากนั้นก็กวาดเท้าไปทางน้องสาวอย่างว่องไว รอให้นางกระโดดหลบไป แล้วจึงค่อยลงออกหมัด "ข้าจะโจมตีแขนขวาของเจ้า ใต้รักแร้สองข้าง จากนั้นเป็นต้นขาขวา ดูให้ดีล่ะ!"

หลิวอันเหอลงมือป้องกันแต่ละหมัดๆ ตามคำเตือนของพี่ชายประมือกันไปเช่นนี้จนสืบกว่าเพลง นางทั้งตื่นเต้นทั้งภูมิใจในตัวเอง เต็มแรงเต็มกายอย่างเบิกบาน ถึงแม้นางจะชอบท่านยามาก ท่านลุงกับท่านป้าก็เห็นนางเสมือนลูกแท้ๆ แต่นางก็ยังดีใจที่ได้กลับมาบ้านในที่สุด

ภายในลานกว้าง เห็นเพียงสองพี่น้องประลองยุทธ์กันไปมา เสียงประลองหมัดของคนสองคนก็ดังขึ้นเป็นระยะ เสริมด้วยเสียงพูดคุยยลเสเฮฮา...

สำนักหิ้วเยวียก่อดั้งขึ้นมาด้วยสองมือของหิ้วเยวียตาทวดของหิ้วมูชิง แล้วเริ่มขยายตัวกว้างขวางในมือของหิ้วหมูเซ็งเตาของหิ้วมูชิง หลังจากนั้นเคยตกอยู่ในมือคนชั่วเป็นระยะเวลาสั้นๆ ก่อนจะโชคดีถูกบิดามารดาของเขาร่วมมือกันชิงกลับมาได้

กิจการของสำนักหิ้วเยวียนั้นกระจายไปทั่วดินแดนเจียงซุน นอกจากกิจการขนส่งทั้งทางบกทางน้ำ ยังมีโรงเตี๊ยมหอสุรา โรงสี่ข้าว ร้ายนา ร้านของชำ โรงทอผ้า โรงย้อมผ้า โรงรับจำนำ เป็นต้น ความร่ำรวยมั่งคั่งนั้นยากจะคำนวณได้ รายได้ในแต่ละปีเหลือคณานับ

ทว่าจุดที่พิเศษก็คือสำนักหิ้วเยวียยึดถือธรรมเนียมปฏิบัติสืบทอดมาตั้งแต่รุ่นตาทวดว่าร้านค้าทุกแห่งรวมไปถึงกิจการคุ่มภยจะไม่แขวนป้ายสัญลักษณ์ของสำนักหิ้วเยวีย ทั้งยังไม่บอกกล่าวกับคนภายนอกว่าอยู่ในสังกัดของสำนักหิ้วเยวียด้วย แรกเริ่มเดิมทีวิธีการนี้มีไว้เพื่อตัดความเชื่อมโยงระหว่างร้านรวงต่างๆ ป้องกันมิให้ร้านใดร้านหนึ่งเกิดเรื่องแล้วจะพลอยลากร้านอื่นไปเดือดร้อน แต่กลับคาดคิดไม่ถึงว่าในกาลต่อมา เรื่องนี้จะกลายเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้สำนักหิ้วเยวียแตกหน่อออกไปไกล

ดังเช่นที่มารดาของเขาพูดไว้ แตกก่อนใหญ่ให้เป็นเศษไม่ถึงดูด สายตาคนคือหลักการพื้นฐานที่ใช้ได้ยาวนาน ตลอดหลายสิบปีที่ผ่านมาคนนอกก็เพียงได้ยินได้ฟังว่าสำนักหิ้วเยวียมีกิจการใหญ่โต หรืออาจจะพอคาดเดาได้ว่าเรือสินค้าขนาดใหญ่บางลำเป็นของพวกเขา แต่ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ได้แน่ชัดว่าสำนักหิ้วเยวียครอบครองร้านค้าอยู่ที่แห่ง และขอบเขตการค้าที่แท้จริงคือเท่าไรกันแน่

"นายน้อย หลงจู้แซ่เงินจากโรงเตี๊ยมเมาเหลียงรอกอยู่ในห้องข้างที่เรือนด้านหน้าแล้วขอรับ"

อู่เอ๋อร์เดินเข้ามารายงานในห้องหนังสือ หลิวมู่ซิงกำลังยืนพิจารณาภาพวาดหลายใบอยู่หน้าโต๊ะ พอได้ยินก็ส่งเสียงขานรับ แล้วม้วนภาพในมือเก็บเรียบร้อยก่อนจะเดินออกไป

"เอาสมุดบัญชีพวกนี้ไปด้วย" หลิวมู่ซิงชี้ไปที่สมุดหลายเล่มข้างโต๊ะหนังสือ

อู่เอ๋อร์เข้าไปหยิบขึ้นมาทันทีแล้วหันตัวเตรียมออกไป กลับเห็นผู้เป็นนายหยุดฝีเท้ากะทันหัน จึงมองสมุดบัญชีในมือเขาคิดคิดอะไรอยู่ อู่เอ๋อร์ถามอย่างงุนงง "นายน้อย ยังขาดอะไรอีกหรือขอรับ"

หลิวมู่ซิงเหลือบมองหน้าเขาแล้วพูดว่า "วางสมุดบัญชีไว้ก่อน ไปเอาขาคู่หลงขนขาวที่ห้องเข้ามา แล้วไปช่วยซ่งที่ห้องข้าง ซ้ำจะเดินนำไปก่อน"

"ขอรับ" อู่เอ๋อร์วางสมุดบัญชีไว้แล้วเดินออกไปอย่างรวดเร็ว

หลิวมู่ซิงจัดเสื่อผ้าให้เรียบร้อยแล้วเดินตรงไปที่ห้องข้าง

ตั้งแต่จำความได้ก็รู้มาตลอดว่าตนคือผู้สืบทอดรุ่นต่อไปของสำนักหลิวเวี๋ย

เมื่อหนึ่งปีก่อน มารดามอบกิจการหนึ่งให้เขาดูแล ตอนนั้นยังเขียนสัญญาเป็นลายลักษณ์อักษรว่ากิจการนี้มีได้ยกให้เขา เพียงแต่ให้เขาดูแลเท่านั้น วันข้างหน้าไม่ว่าจะขาดทุนหรือกำไรล้วนเป็นความรับผิดชอบของเขาทั้งสิ้น เมื่อสรุปบัญชีปลายปีหากมีกำไรเหลือ ไม่เพียงจะยกส่วนกำไรให้เขา ปีถัดไปยังจะมอบร้านอีกหนึ่งร้านให้เขาดูแลเพิ่มเติมด้วย ถ้าเขาเก่งพอจะรวบรวมเงินตำลึงได้มากพอก็สามารถซื้อร้านต่อจากมารดา

ได้ แต่ถ้าหากขาดทุน บัญชีส่วนนี้ย่อมต้องมาคิดที่เขา เขาต้องหาวิธีเอาเงินคืนให้ได้ ไม่อย่างนั้นหากแค่ขาดทุนเกินมูลค่าทรัพย์สินของร้านมารดา ก็จะต้องยึดสิทธิ์ในการดูแลร้านคืน เมื่อไรที่ร้านในมือเขาถูกยึดคืนกลับไปทั้งหมด เขาก็จะต้องเก็บข้าวของม้วนเสื่อออกจากบ้าน และห้ามบอกใครๆ ว่าตนเป็นลูกชายสำนักหลิวเวี๋ย เพื่อไม่ให้เป็นที่หัวเราะเยาะของผู้คน...

เรื่องขับไล่ออกจากบ้านนั้น หลิวมู่ซิงเชื่อสุดใจว่ามารดาพูดจริงทำจริง

"นายน้อย" หลงจู้แซ่เงินยืนอยู่กลางห้องข้าง พอเห็นเขาเดินมาก็ประสานมือค้ำับ

หลิวมู่ซิงยิ้มน้อยๆ ให้เขา พอนั่งลงแล้วก็ยังเห็นเขาเป็นอยู่จึงเอ่ยปากว่า "หลงจู้เงินไม่ต้องเกร็ง เจ้าเป็นหลงจู้เก่าแก่ของสำนักหลิวเวี๋ยมาสวมรุ่นแล้ว ไม่ต้องมากพิธีถึงเพียงนี้หรอก"

"ขอรับๆ" อีกฝ่ายพูดติดกันสองครั้ง น้ำเสียงถือว่าฟินอบพิเทา ทว่าสีหน้ากลับไร้ซึ่งรอยยิ้ม

"วันนี้ที่นัดหมายมาก็ไม่มีอะไรพิเศษ คือว่าโรงเตี๊ยมเมาเหลียงอยู่ในมือข้ามาเดือนกว่าแล้ว ยังไม่ได้ถามหลงจู้เงินเลยว่ามีอะไรต้องการเพิ่มหรือไม่ หรือว่ามีอะไรที่อยากบอกข้าเป็นการส่วนตัว เราอาศัยโอกาสนี้มาพูดคุยกันได้" หลิวมู่ซิงมองเขาด้วยนัยน์ตาสองดวงที่ดำปลาบเป็นประกาย แฝงความรู้สึกกระตือรือร้นที่ไร้เดียงสาอยู่บ้าง

เมื่อปีกลายเขาได้รับหน้าที่ดูแลร้านยาที่มีประวัติยาวนานยี่สิบปีมา ร้านหนึ่ง ร้านแห่งนั้นเดิมทีก็มีกำไรอยู่แล้ว ดังนั้นตอนทำงานบัญชีตัวเลข

จึงดงามอย่างไม่น่าแปลกใจ เดือนก่อนที่เขาอายุครบสิบหกปีเต็ม มารดาจึงมอบโรงเตี๊ยมเมียเหล็กยืมให้เขาดูแล แน่نونว่าครั้งนี้ก็เขียน สัญญาไว้ กฎเกณฑ์ที่ระบุเหมือนครั้งก่อนหน้า

"บัญชีที่ข้าควรวีให้ก็ส่งขึ้นมาหมดแล้ว ตอนนี้ยังไม่มีอะไรต้องการ เป็นพิเศษ นายน้อยเรียกข้าพบ ถือว่าให้เกียรติข้ามาก ข้าก็รู้สึกซึ่งใจ แต่ช่วงใกล้เทศกาลไหว้พระจันทร์ร้านกำลังยุ่งมาก มิสู้ให้ข้ารีบกลับไป ช่วยงานดีกว่านั่งอยู่ที่นี้" หลงจู้แซ่เงินเป็นคนรูปหน้าเหลี่ยมใบหูใหญ่ ยามพูดจามีลักษณะของชาวยุทธ์เหมือนกับผู้ได้บังคับบัญชาเก่าแก่ของ สำนักหลิวเวี๋ยจำนวนมาก เขาพูดจบในอดีใจเดียวแล้วตีมหาที่อุเออร์ ยกมาหมดในรวดเดียว จากนั้นก็จ้องหน้าหลิวมุซิงเขม้ง แวดตาเขียวชาญ กร้านโลก ท่าทางบ่งบอกว่าจะคอยดูว่านายน้อยอย่างท่านจะทำอะไรเข้า ได้

อุเออร์ยืนมองอยู่ด้านข้าง ยังอดโมโหขึ้นมาไม่ได้

นายของเขาเป็นถึงนายน้อยของสำนักหลิวเวี๋ย ไม่ว่าจะไปที่ใด ผู้ใดพบเจอก็ล้วนแสดงมารยาทด้วย ทว่าหลงจู้แซ่เงินกลับไร้มารยาท ถึงเพียงนี้ ผู้เป็นนายชักถามตีๆ เขาก็หงุดหงิด ผู้เป็นนายเอาชานั่นเลิศ มาให้เป็นพิเศษ เขาก็ตีมีอีกๆ หมดรวดเดียว ช่างไม่เห็นผู้ใดในสายตายุไลโอหังยิ่งนัก!

หลิวมุซิงยิ้มบาง ไม่มีร่องรอยของความโกรธเคือง แต่ก็ไม่ปล่อยให้ หลงจู้แซ่เงินกลับไปเช่นกัน เขาให้อูเออร์รินซาให้พวกเขาทั้งคู่ก็แล้วพูด เรือยๆ ว่า "ในเมื่อหลงจู้เงินไม่มีอะไรอยากถาม เช่นนั้นข้าขอลถามแล้วกัน"

หลงจู้แซ่เงินอึ้งเล็กน้อย เดาไม่ออกว่านายน้อยหน้าอ่อนปากแดง

พันขาวผู้นี้คิดจะถามอะไร เขาก็บอกแล้วว่ากำลังยุ่ง ใจหนึ่งไม่รีบปล่อยเขา กลับไปดูแลกิจการอีก กลับได้ยินหลิวมู่ซึ่งถามคำถามหลายคำถาม เช่นว่า คนในสวนยกอาหารกับส่วนห้องครัวมีกี่คน แต่ละคนอายุเท่าไร มีภูมิลำเนาอย่างไร เป็นต้น เขาอดทนตอบคำถามไปจนครบ

"สรุปแล้วคนที่ดูแลบัญชีก็คือน้องเขยของเจ้าสินะ" ระหว่างที่หลิวมู่ซึ่งถาม สายตาเขามองไปที่ถั่วยซา ก่อนจะยกขึ้นมาดื่มอีกหนึ่งอย่างไม่รีบร้อน

"ใช่ เขาดูแลบัญชีควบกับจัดซื้อ บางครั้งก็ช่วยยกอาหารหรือรินน้ำชาอะไรทำนองนี้" หลงจู่แช่เงินทำที่แข็งกร้าว ตอบอย่างรวดเร็ว

หลิวมู่ซึ่งพยักหน้าแล้วถามคำถามทั่วไปอีกนิดหน่อย กินเวลาไม่นานมาก ผ่านไปประมาณหนึ่งถ้วยชา* ก็จบคำถาม

"วันนี้รับกวนหลงจู่เงินแล้ว" เขาพูดพลางลุกขึ้นยืน

"นายน้อยโปรดยั้งเท้า ไม่กล้ารับกวนให้ท่านไปส่ง ข้าคุ้นเส้นทางดี กลับออกไปเองได้" หลงจู่แช่เงินบอกให้นายน้อยไม่ต้องไปส่ง สารภาพตามตรง การเดินทางมาวันนี้เสียเวลาเปล่าจริงๆ คิดดูว่าเขาเป็นคนแก่ คนแก่ที่รับใช้สำนักหลิวเยวี่มาสักรุ่นแล้ว แม้แต่หัวหน้าสำนักหรือก็คือมารดาของหลิวมู่ซึ่งก็ยังต้องเกรงใจเขา แต่หนุ่มน้อยหน้าอ่อนที่เขายังขึ้นไม่ครบคนนี้ก็กลับตั้งต้นให้เขาทิ้งร้านออกมาให้ได้ ผลปรากฏว่ากลับถามแต่เรื่องไร้สาระไม่สลักสำคัญอะไรเลย!

"ใจจนถึงมีคนไม่รู้จักแยกแยะดีเลวเช่นนี้ด้วย" อู๋เอ๋อร์หงุดหงิดอย่างยิ่ง

* หนึ่งถ้วยชา ใช้เปรียบถึงช่วงที่เวลาสั้นมาก บางตำราเทียบว่าประมาณ 10-15 นาที

เก็บถ้วยชาไปเก็บพิมพ์ "อุตสาหกรรมเอาชาติมา เสียของจริง"

หลิวมู่ซิงไม่พูดอะไร เพียงดื่มชาในมือตัวเองเงียบๆ จนหมด

โรงเตี๊ยมเม่าเหลียงมีมาตั้งแต่สมัยตาทวดแล้ว เขาเคยแวะไปดูที่โรงเตี๊ยมหลายครั้ง ได้เห็นด้วยตาตัวเองว่าภายในโรงเตี๊ยมคึกคักมีลูกค้าไม่ขาดสาย และด้วยเหตุนี้เองเมื่อมารตามอบร้านนี้ให้ เขาก็ลอบดีใจอยู่ลึกๆ นึกว่าจะได้ร้านมีกำไรเหมือนเมื่อปีที่แล้วอีก

ทว่าหลังจากตรวจดูบัญชีในช่วงหลายปีที่ผ่านมาอย่างละเอียดก็ต้องตกใจเมื่อพบว่ารายรับของโรงเตี๊ยมเม่าเหลียงไม่เป็นอย่างที่คาดไว้

ถูกต้อง โรงเตี๊ยมก็กิจการดียิ่ง แต่รายจ่ายกลับน่าตกใจอย่างเหนือคาดเทียบรายรับรายจ่ายแล้วเพียงแค่อะไรเท่านั้น ยิ่งไปกว่านั้นเมื่อสรุปบัญชีปีที่แล้ว บัญชีอยู่ในสภาพขาดทุนเห็นๆ ส่วนปีนี้ก็ไม่ได้ดีกว่ากันเท่าไร จนกระทั่งถึงปัจจุบัน รายจ่ายจะมากกว่ารายรับเล็กน้อยแทบทุกเดือน หากเป็นเช่นนี้ต่อไป จนถึงตอนสรุปบัญชีปีหน้า เขากลับยืนยันว่าจะไม่เหลือกำไรเลยแม้แต่เม็ดเดียว

"อันเหอเล่นกับผู้ใดอยู่หรือ"

ขณะที่หลิวมู่ซิงเดินเอื่อยๆ ไปตามระเบียบทางเดินยาว พร้อมกับขบคิดเรื่องโรงเตี๊ยมไปด้วย หูก็ได้ยินเสียงหัวเราะอีกทีก็ครึกโครมดังมาจากเรือนด้านหลัง ท่ามกลางเสียงนั้นมีเสียงหนึ่งที่ตั้งที่สุด แคฟังก็รู้ว่าเป็นน้องสาวเขา แต่ฟังดูแล้วเหมือนว่ารอบๆ นั้นยังมีคนอื่นหลายคนพูดคุยหัวเราะอยู่ด้วย

อู่เอ๋อริคินิดหนึ่งก่อนจะตอบว่า "เหมือนจะเป็นบุตรของนายท่านสกุลเฟิงนะขอรับ ได้ยินว่าหลายวันนี้คุณหนูใหญ่สองสกุลเล่นด้วยกัน

ทุกวัน"

หลิวมุซึ่งพยักหน้าแล้วเดินไปตามทิศทางนั้น จริงด้วย เขาเกือบลืมไปเมื่อไม่กี่วันก่อนท่านลุงเฟิงพาลูกสาวมาที่นี่ พอตกลงกลางคืนท่านพ่อเขาก็ตามท่านลุงเฟิงออกไปข้างนอก บอกว่าอีกสิบกว่าวันจึงจะกลับมา ส่วนท่านแม่เขาก็เพิ่งบอกเมื่อคืนนี้ว่าจะไปตรวจดูสินค้าชุดหนึ่ง ไปครั้งนี้ใช้เวลาหลายวัน ก่อนไปยังกำชับเป็นพิเศษว่าให้เขาดูแลอันเดียวกับลูกสาวสุดที่รักของท่านลุงเฟิงดี ๆ

'ถ้าน้องสองคนดื้อมาก ๆ ก็จับแยกกันก่อน เอาไปขังคนละห้อง อย่งไรซึ่งเอาไว้ก็ดีกว่าให้ออกไปก่อเรื่อง'

นี่เป็นคำที่ท่านแม่บอกไว้ แต่นั่นเป็นสิ่งที่หัวหน้าสำนักหลิวเวี๋ยถึงจะทำได้ เขาจะไปจับเด็กผู้หญิงสองคนมาขังไว้ได้อย่างไร อีกอย่างแค่เด็กผู้หญิงสองคนจะไปก่อเรื่องอะไรได้

เอ๋อ...

หลิวมุซึ่งหยุดฝีเท้า จ้องมองลานของเรือนด้านหลังอย่างตะลึงเด็กหญิงสองคนที่รูปร่างใกล้เคียงกันกำลังร่วมแรงถือนไม้ไผ่ลายยาว ร้องกรีดสลับหัวเราะ พยายามจะยื่นไม้ไผ่ให้สูงถึงง่ามกิ่งไม้ บ่าวรับใช้หลายคนพากันล้อมหน้าล้อมหลังพวกนาง คอยก้าวน้ำถอยหลังตามราวกับกลัวว่าพวกนางจะล้ม

นั่นกำลังทำอะไรอยู่ล่ะ หลิวมุซึ่งรู้สึกหงุดหงิดตากระตุกเบา ๆ

"นี่ก็เลยว่าจะจับยากถึงเพียงนี้"

"เราพันใยแมงมุมไว้ที่ปลายไม้ตั้งเยอะแล้ว คราวนี้ต้องติดได้แน่ ๆ เอ้า เข้าใจแล้ว ทางซ้ายนั้นมีตัวเบ้อเริ่มเลย!"

"ไฉ่หย่า บินไปแล้ว!"

"ไหนพลาดอีกแล้วล่ะ!"

แทบจะจ้วงหะเดียวกันนั้น เงาร่างสูงเพรียวก็พุ่งพรวดอย่างว่องไวเหยียบไม้ไผ่ไต่ขึ้นไปอย่างแผ่วเบา ขณะที่ทุกคนยังไม่ทันแน่ใจว่าเกิดอะไรขึ้นก็เห็นเงาร่างนั้นตี่ดั่งกากกลางอากาศ ภายกรายลงมาเหยียบพื้นจึงค่อยเห็นว่าเป็นหลิวมู่ซิงที่ไม่รู้ไผ่ล่มาตั้งแต่เมื่อไรนั่นเอง

เขาหลบหายใจเล็กน้อย สองนิ้วหนีบจักจั่นที่เมื่อครู่บินออกไปแล้วถามอย่างสงสัยว่า "พวกเจ้าอยากได้ตัวนี้หรือ"

"จับได้แล้ว! จับได้แล้ว!"

"พี่ใหญ่เก่งมาก!"

หลิวอันเหอโยนไม้ไผ่ให้พวกบ่าวแล้วแย่งจักจั่นในมือเขาไปเพ่งเป้าเป้าก็ยื่นหน้าเข้ามาใกล้ ทั้งสองก็รู้งดีใจพลางมองหลิวมู่ซิงอย่างเลื่อมใส

พร้อมกับที่หลิวมู่ซิงก็มองเพ่งเป้าเป้าเช่นกัน

ใบหน้ากลมแป้นไม่ต่างกับหลิวอันเหอ สองแก้มตี่งนูน แต่ดวงตาโตกว่าน้องสาวเขานิดหน่อย ผิวพรรณยังคงคล้ำเหมือนเมื่อก่อน น้อยนักที่เด็กหญิงจะคล้ำเช่นนี้ อย่างน้อยๆ บรรดานุตรีตระกูลใหญ่ที่เขาเคยเห็นมาก็ไม่มีใครตากแดดจนเป็นเช่นนี้ หลังจากนั้นดวงตาที่นับว่าโตคูนนั้นก็ลิ่งหลุกหลิกไปมา แคเห็นก็รู้ว่าในสมองของนางต้องกำลังทำงานลิ่งไหลอยู่แน่นอน

"พวกเจ้าจับจักจั่นมาทำไม" หลิวมู่ซิงไม่เข้าใจความคิดของเด็กหญิงเอาเสียเลยจริงๆ

"จ้กจันพวกนี้เสียงดังหนวกหู ทำให้เรานอนกลางวันไม่หลับ ข้ากับอันเหอกก็เลยจะจับพวกมันไปปล่อยที่ภูเขาด้านหลัง" คนที่ตอบคือเพ็งเป่าเป่า นางพูดจบก็ส่งยิ้มให้หลิวมุซิงแล้วทักทายว่า "พี่มุซิง"

นางได้ยินชื่อของพี่ชายหลิวอันเหอกจากปากน้องสาวมานานแล้ว ชื่อนี้ฟังดูสง่างามแบบโบราณ ไม่เหมือนชื่อของนางที่ใช้คำซ้ำกัน นางรู้สึกว่พี่มุซิงรูปร่างหน้าตาไม่ธรรมดา ใบหน้าขาวใส ฟันก็ขาวผ่อง ดูสะอาดสะอ้านอย่างไม่น่าเชื่อ

นางเคยได้ยินท่านพ่อบอกว่าบุรุษหน้าขาวเชื่อไม่ได้ บุรุษฟันขาวก็ทำเป็นแต่ก็ยวพาราสิเท่านั้น! ตอนนั้นนางยังสงสัยอยู่ว่าจะไปมีบุรุษหน้าขาวฟันขาวได้อย่างไร คิดไม่ถึงว่าตอนนี้จะมีมายืนอยู่ตรงหน้าหนึ่งคน

แต่ว่า... ฟันของท่านพ่อนางเองก็ค่อนข้างขาวเหมือนกันนะ...

ลูกตาดำขลับของเพ็งเป่าเป่ากลอกไปมา อดไม่ได้ที่จะมองพี่มุซิงคนนีหลายครั้ง

หลิวมุซิงพยักหน้าทักทายนางอย่างสุภาพ แต่ก็ยังไม่ลืมเตือนว่า "เมื่อครู่ที่พวกเจ้าทำอันตรายมากนะ ถ้าไม่ตกล่ใส่หัวใครจะทำเช่นไร"

เพ็งจะพูดเสร็จ เด็กหญิงทั้งสองก็หัวเราะพริตพร้อมกัน แล้วยังปิดปากหัวเราะอย่างเกินจำเป็น พร้อมกับมองกันและกันด้วยสายตาเจ้าเล่ห์ คล้ายได้ยินเรื่องน่าขันอะไรสักอย่าง

"ทำไมรี" เขาพูดอะไรน่าขำถึงเพียงนั้นหรือไง

หลิวอันเหอกหัวเราะพลางบอกเพ็งเป่าเป่าว่า "เห็นหรือไม๊ ข้าบอกแล้วว่าพี่ข้าต้องพูดเช่นนี้"

"จริงด้วย เมื่อครูเจ้าเลียนแบบได้เหมือนมากเลย" เฟิงเป่าเป่าก็หัวเราะไม่หยุด

หลิวมุซิงชะงักไป เวลาเด็กหญิงสองคนอยู่ด้วยกันเป็นเช่นนี้เองนะหรือ เขาอดขำไม่ได้ แต่สีหน้ายังคงอบอუნดังเดิม น้ำเสียงก็อ่อนโยน "ถ้าพวกเจ้าไม่ชอบที่จ้กจั่นร้องเสียงดัง ก็เปลี่ยนที่นอนไม่ดีกว่าหรือ ห้องหนังสือทางปีกตะวันออกก็สงบดีนะ"

"ให้พี่ใหญ่ช่วยเราจับจ้กจั่นดีกว่าเป็นไหนๆ" หลิวอันเหอเสนอ อันที่จริงตอนแรกนางกับเฟิงเป่าเป่าลองปีนขึ้นต้นไม้เพื่อไปจับแล้ว แต่ถึงอย่างไรฝีมือก็คล่องแคล่วสู้พี่ใหญ่ไม่ได้ ลองก็ครั้งๆ ก็ล้มเหลว ทำได้เพียงเขย่าใบไม้ให้ร่วงเกลื่อนพื้น

"ใช้พี่มุซิงต้องจับได้มือละตัวแน่ๆ" เฟิงเป่าเป่าสนับสนุนทันที

หลิวมุซิงหัวเราะเสียงปร่า เมื่อครูก็แค่ลองทำชั่วคราวชั่วคราวเท่านั้น จะให้เขาเสียเวลามาจับจ้กจั่นอยู่ที่นั่นทั้งวันได้อย่างไร "จับไปปล่อยเดี๋ยวก็บินกลับมาอีก ไม่มีประโยชน์หรอก"

เดิมทีเด็กสองคนก็ไล่จับจ้กจั่นจนหน้าใจแล้ว พอได้ยินเช่นนี้ ก็บังเกิดความคิดใหม่ขึ้นมาทันที

"เช่นนั้นเราไปจับกระรอกที่ภูเขาเขาก็ได้"

"ดีเลย รีบไปเถอะ"

หลิวมุซิงเห็นท่าทางกระตือรือร้นพร้อมออกรบของพวกนางแล้วก็ขำกำชับว่า "ถ้าจะไปภูเขาด้านหลังต้องกลับมาก่อนฟ้ามีดนะ อูเออร์เจ้าก็ตามไปด้วย พาคนไปมากหน่อย"

"เจ้าค่า!" หลิวอันเหอกับเฟิงเป่าเป่าตอบเป็นเสียงเดียวกันอย่างฮึกเหิม

เปี่ยมพลัง พลังเสียงกลบเสียงของอู๋เออร์ไปเสียสนิท

หลิวมู่ซิงพยักหน้า หมุนตัวเตรียมจะเดินไป แต่แล้วก็หยุดหันมาสั่งน้องสาวว่า "อันเหอ เย็นนี้มากินข้าวกับพี่นะ เป่าเป่า* ก็มาด้วยนะ"

เขาพูดไปตามธรรมชาติโดยไม่ได้คิดอะไร แต่คิดไม่ถึงว่าพอจบประโยคนี้กลับเรียกเสียงหัวเราะดังสนั่นจากสาวน้อยทั้งสองอีกครั้ง แถมยังหัวเราะชนิดงอหน้างอหลัง น้ำตาแทบจะไหลออกมาอยู่รอบมร่อ

คราวนี้อะไรอีกล่ะ หลิวมู่ซิงมองหน้าพวกนางอย่างเอือมระอา

"เป่าเป่า! น่าขันนัก เหมือนซาลาเปาเนื้อ ซาลาเปาผัก ซาลาเปาหมู อยากรู้อย่างนั้นแน่ะ" หลิวอันเหอหัวเราะดั่งงอ พูดไปก็ชี้เฟิ่งเป่าเป่าไปด้วย

"เป่า...เป่า! ฮ่าๆ ไม่เคยได้ยินใครเรียกอย่างนี้มาก่อนเลย เป่าเป่า เป่าเป่า เฟิ่งเป่าเป่า ฟังดูเหมือนซาลาเปาอร่อยๆ เลยนะ" เฟิ่งเป่าเป่าก็เรียกตัวเองหลายครั้ง ซอบใจจนหน้ายิ้มตาหยีไปหมด

คนทั่วไปต่างเรียกนางว่าเป่าเป่าหรืออาเป่าตามบิดาของนาง ส่วนท่านแม่เรียกนางว่าเป่าเออร์ ตอนเด็กๆ นางคิดมาตลอดว่าชื่อตัวเองมีความหมายว่ากินอิมอย่างที่บิดาบอก ตอนหลังพอได้เรียนหนังสือแล้วถึงรู้ว่าถูกบิดาแกล้งหยอก กินอิมอะไรกัน ที่จริงแล้วคือเป่าจากจินหยวนเป่า** ต่างหากล่ะ!

หลิวมู่ซิงหลับตาเบาๆ ขณะที่เสียงหัวเราะลั่นของสองสาวชัดเจนข้างหู เขาเริ่มเข้าใจแล้วว่าเหตุใดท่านแม่ถึงบอกมาให้จับพวกนางแยกออกจากกันได้ คงเป็นเพราะสาวน้อยสองคนนี้ส่งเสียงเจี๊ยะจิว

* 'เป่า' ในคำเรียก 'เป่าเป่า' หมายถึงซาลาเปา

** จินหยวนเป่า หมายถึงแท่งเงินก้อนรูปร่างคล้ายเรือ

รบกวนนางไม่หยุดเป็นแน่

"เช่นนั้นต่อไปจะเรียกเจ้าว่าเป่าเป่าแล้วกัน" เขามองเด็กหญิง
ผิวคล้ำตัวกลมที่ยังคงยิ้มแป้น

เฟิงเป่าเป่าสายหัวดิก "พี่มู่ซิงเรียกว่าเป่าเป่าเถอะ ฟังแล้วเพราะดี"

"เป่าเป่า! เป่าเป่า!" หลิวอันเหอเรียกติดกันหลายครั้ง

คนที่ถูกเรียกยื่นมือไปปิดปากนางแล้วแย้งว่า "ไม่ให้เจ้าเรียก! นี่เป็น
ชื่อที่พี่มู่ซิงเรียกก่อน ให้พี่มู่ซิงเรียกได้คนเดียวเท่านั้น"

"ไม่รู้ล่ะ! ข้าจะเรียกซะอย่าง!" หลิวอันเหอดึงมือนางออกแล้วลงมือ
จักจี้กฝ้ายอย่างรวดเร็ว

เฟิงเป่าเป่ากรีดร้องเสียงแหลมสั๊กพั๊กก็ลงมือตอบโต้ และแล้ว
เด็กสองคนก็คิดว่าตัวอีกฝ่ายไว้แล้วจักจี้กันไปมา หลิวมู่ซิงรีบถอยห่าง
ออกมาหลายก้าวเพื่อไม่ให้โดนลูกหลง

เป่าเป่า มันท่าหัวเราะขนาดนั้นเขี้ยวหรือ ชื่อที่ซ้ำกันสองเสียงก็เรียก
อย่างนี้เหมือนกันหมดไม่ใช่หรือไง เขาสายศิระชะ ไม่อยู่ร่วมวงกับสาวน้อย
สองคนอีก หันไปกำซับอูเออร์สั้นๆ ว่าให้จับตาดูพวกนางไว้ แล้วเดินลิ่ว
ตรงไปยังห้องหนังสือ

ซาลาเปาเนื้อ ซาลาเปาผัก ซาลาเปาหมู แล้วก็ซาลาเปาเฟิง
อย่างนั้นรี

ฟังดูคล้ายซาลาเปาที่ห่อตีนไก่* ซอบกล แต่นี่คงเป็นรายการอาหาร
ที่ชวนให้คนงุนงงเป็นแน่ ระหว่างที่คิด มุมปากของหลิวมู่ซิงก็หยักยิ้มขึ้น
บางเบาแทบไม่สังเกตเห็น

* 凤爪 แปลตรงตัวว่าตีนหงส์ หมายถึงตีนไก่ที่นำมากินเป็นอาหาร

2

โรงเตี๊ยมเม่าเหลียงเป็นโรงเตี๊ยมเก่าแก่ที่มีผู้คนขวักไขว่ ตั้งอยู่บนถนนใหญ่ของเมืองหยางโจว ห่างออกไปไกลระยะหนึ่งก็มีโรงเตี๊ยมตั้งอยู่เช่นกัน แม้หน้ากว้างของอาคารจะไม่กว้างเท่าโรงเตี๊ยมเม่าเหลียง แต่ก็ป็นร้านที่มีสามชั้น และยังมีห้องส่วนตัวไว้รับรองแขก การจัดวางเครื่องเรือนต่างๆ ก็ล้วนใกล้เคียง

หลิวมุซิงนั่งอยู่ในห้องส่วนตัวชั้นสาม จิบชาพลางมองไปทางโรงเตี๊ยมเม่าเหลียงที่อยู่ฝั่งตรงข้าม ประมาณหนึ่งเค่อ* หลังจากนั้นครู่ที่สองคนก็เดินหัวเราะคิกคักกันออกมาจากโรงเตี๊ยม ในมือยังถือห่อกระดาษเคลือบน้ำมันมาด้วยห่อหนึ่ง พอเดินพ้นออกมาทีสาวทำมาทางโรงเตี๊ยมที่เขาอยู่อย่างรวดเร็ว

หลิวมุซิงเห็นดังนั้นก็อดขันไม่ได้ ไม่นานก็ได้ยินเสียงฝีเท้าตึงๆ ตึงๆ

* เค่อ หน่วยนับเวลาของจีนที่มีมาตั้งแต่ในสมัยโบราณ เทียบเวลาประมาณสิบห้านาที

ดังใกล้เข้ามา

"พี่ใหญ่!"

"พี่มูซิง!"

"พวกเรากลับมารายงานตามคำสั่งแล้ว!"

หลิวอันเหอกับเฟิ่งเป่าเป่าแย่งกันเรียกคนละที่สองที่ จนมาจับพร้อมกันที่ประโยคสุดท้าย เสียงใสแจ้วกังวาน

"พอๆ คนทั้งโรงเตี๊ยมได้ยินความลับของเราหมดแล้ว" หลิวมูซิงกั้นยิ้มเอาไว้ เรียกให้ทั้งสองคนปิดประตูเข้ามาในที่ แล้วรอฟังรายงานของพวกนาง

"ข้าพุดก่อน ในส่วนยกอาหารมีทั้งหมดสิบคน นอกจากนี้หลิงจู่เจินก็ควบน้ำที่ยกอาหารด้วย ฮูหยินกับลูกชายของเขาก็มาช่วยต้อนรับแขกเหมือนกัน ทุกคนวิ่งไปวิ่งมาวิ่งขึ้นวิ่งลง ตะโกนไปตะโกนมา คึกคักสุดๆ เลย" หลิวอันเหอพุดก่อน

เฟิ่งเป่าเป่าพุดต่อทันที "ให้ข้าพุดบ้าง ข้ากับอันเหอแกล้งทำเป็นเดินหลงเข้าไปดูในห้องครัว ช่างในมีแปดคน สามคนทำครัว อีกสามคนเห็นผักล้างผัก แล้วก็อีกสองคนล้างถ้วยชาม"

"ดีมาก พวกเจ้าสังเกตได้ละเอียดดีมาก" หลิวมูซิงพยักหน้า ถึงแม้ข้อมูลเหล่านี้เขาจะสืบรู้มาก่อนหน้าแล้ว แต่ก็ยังต้องมอบคำชมให้พวกนาง

สองสามวันมานี้เขาเห็นว่าสาวน้อยทั้งสองคนเล่นทุกอย่างที่สามารถเล่นได้จนครบแล้ว เมื่อวานเริ่มร้องขอแงงออกไปเที่ยวเล่นข้างนอก เขาขบคิดดูก็ตัดสินใจมอบหมายงานให้พวกนางทำ หนึ่งเพื่อฆ่าเวลา สองคือเขาจะได้จับตาดูให้ปลอดภัยด้วย

"พี่ใหญ่ นี่คือขนมไหว้พระจันทร์ของโรงเตี๊ยมเมาเหลียง เราซื้อมาให้ละชิ้น เตียวตอเนี่ยนเรามาลองชิมกันนะ" หลิวอันเหอวางห่อกระดาษเคลือบน้ำมันในมือลงบนโต๊ะ

"อันเหอ เจ้าแสดงความเห็นตอนเรลองกินกับข้าวหน่อยฺลี้ เจ้าเชี่ยวชาญเรื่องรสชาติอาหารดี ช่างกินดูแล้วก็คล้ายๆ กันหมด ไม่รู้จะเปรียบเทียบให้ละเอียดอย่างไร" เฟิงเป่าเป่าพูดด้วยสีหน้าจริงจัง

หลิวมู่ซิงพยักหน้า น้องสาวของเขาคนนี้ถูกเลี้ยงดูที่เป่ย์จิงเป็นอย่างดี จนสัมผัสเรื่องการกินว่องไวมาก หากพอคร้วแอบชุ่มข้ามชั้นตอนไปแม้แต่ชั้นตอนเดียววางก็จับได้

"เมื่อครู่ข้ากับเป่าเป่าสั่งกับข้าวสามอย่างที่เหมือนกับที่เรากินตอนเที่ยงที่นี้ หากพูดถึงฝีมือการปรุง ทั้งสองร้านก็พอสูสีกัน แต่เรื่องวัตถุดิบมีข้อแตกต่างเล็กน้อย"

หลิวอันเหอเห็นทั้งสองคนจ้องมองตนเป็นตาเดียวก็อดตื่นเต้นไม่ได้ ยึดตัวนั่งตรงขึ้นมาแล้วอธิบายอย่างละเอียด "อย่างเช่นปู้นึ่งลอกกระดองปูของโรงเตี๊ยมเมาเหลียงคุณภาพด้อยกว่า มันปู้ก็อยู่ได้ไม่ทันถึงเที่ยง ส่วนไข่แดงที่ราดนึ่งพร้อมกับปู้ก็น้อยกว่าที่นี้หนึ่งหรือสองฟอง จากนั้นก็เป็นขาหมูรมควันตุ๋น ขาหมูของโรงเตี๊ยมเมาเหลียงถึงแม้จะใช้ขาหมูจินหวาชั้นดีเหมือนกัน แต่ปริมาณน้อยกว่าที่นี้อย่างเห็นได้ชัด ฉะนั้นจึงทำให้กลิ่นหอมไม่เพียงพอ แล้วก็ข้าวผัดจานนั้นอีก ทั้งเนื้อหอยกาบกับเห็ดบดตากแห้งใส่เล็กน้อยมาก กลับเอาเต้าหู้แห้งหันเต้าใส่แทน ก็เลยกินไม่ได้รสชาติเลย"

"ราคาของอาหารสามจานนี้เท่ากันทั้งสองร้าน ก็หมายความว่า

โรงเตี๊ยมเม่าเหลียง..." เฟิงเป่าเป่ากลกอกตาไปมา แล้วกลกอกกลับมามองสองพี่น้องหลิวมุซิงและหลิวอันเหอ

กกลับมาเห็นหลิวมุซิงยืนนิ้วชี้เรียวยาวมาวางบนปาก สายหิวเบาๆ พลังพูดเสียงต่ำว่า "ข้อสรุปต่อจากนี้อย่าพูดต่อไปอีกเลย ถือเสียว่าเห็นแก่หน้าข้า"

เฟิงเป่าเป่ากับหลิวอันเหอสบตากัน ทั้งสองเป็นเด็กหญิงที่เฉลียวฉลาด หัวไว เข้าใจในทันใดว่าถึงอย่างไรโรงเตี๊ยมเม่าเหลียงก็เป็นของสำนักหลิวเยวี่ย ไม่อาจโทษอะไรเสียงดังว่าโรงเตี๊ยมแห่งนี้ 'โกงวัตฤติบ' ต้องระวังกำแพงมีหูประตู่มีช่อง!

พวกนางหิวระาะอย่างมีเลศนัย เฟิงเป่าเป่าลดเสียงลงต่ำเลียนแบบหลิวมุซิง ดวงตากลกอกไปมาครู่หนึ่งก็กระซิบว่า "ข้ารู้แล้ว พูดไม่ได้"

หลิวมุซิงหิวระาะออกมา ออดไม่ได้ที่จะยื่นมือไปเชกหน้าผากเฟิงเป่าเป่าที่หนึ่งแล้วว่าอย่างเอ็นดู "คุณหนูน้อยตัวร้าย"

"คุณหนูน้อย?" หลิวอันเหอปิดปากหิวระาะ

เฟิงเป่าเป่าหน้าแดงหูร้อนทันที ได้อย่างโมโห "เจ้าเองก็เหมือนกัน นั่นแหละ!"

"เมื่อครู่พี่ใหญ่พูดถึงเจ้าคนเดียว แสดงว่าเจ้าเหมือนคุณหนูน้อยมากกว่า คุณหนูน้อยเป็นเด็กดีนะ เดี่ยวพี่สาวจะชื้อน้ำตาลให้กิน" หลิวอันเหอพูดพลังเลียนแบบอากัปภิกษาของหลิวมุซิงเมื่อครู่ ยื่นมือไปเชกหน้าผากเฟิงเป่าเป่าเช่นกัน

เฟิงเป่าเป่าหน้าแดงกำ ทั้งอายุทั้งโกรธ "เราอายุเท่ากัน เจ้ากล้าเอาเปรียบข้า นิสัยไม่ดี!"

หลิวมู่ซิงเห็นทั้งสองคนเริ่มตีกันอีกครั้ง อีกทั้งสาเหตุยังมาจากการที่เขาเรียกเฟิ่งเป่าเป่าว่าคุณหนูน้อยด้วย ช่วงเวลานั้นก็เกิดความรู้สึกกระตาคใจขึ้นมา อันที่จริงเมื่อครู่นี้เขาก็แค่รู้สึกว่าการทำทางที่เฟิ่งเป่าเป่ากลอกตาหลุกหลิกอย่างซุกซนดูน่าเอ็นดูจนอยากจะเขกหัวนางสักที ส่วนที่เรียกว่าคุณหนูน้อยนั้นก็ไต่ยืมมาจากมารดาของเขา เขาก็แค่พูดออกไปโดยไม่ได้อคิดอะไรมาก ไม่รู้เลยว่าจะทำให้นางอับอายถึงเพียงนี้

เด็กหญิงสองคนได้เถียงกันเสรีจก็เริ่มจ๊กจ๊กกันและกัน หลิวมู่ซิงรีบสั่งให้คนรินน้ำชายกขนมมาให้ จึงทำให้พวกนางทั้งสองสงบลงได้ในที่สุด

"พี่ใหญ่ ข้าจะไปเวจ" หลิวอันเหอแลบลิ้นพูดอย่างอายๆ

"ให้ข้าไปด้วยหรือไม่" เฟิ่งเป่าเป่าถาม

"ไม่ต้องหรอก เจ้าอยู่นี้แหละ" หลิวอันเหอหน้าแดงเรื่อรีบเดินออกไปอย่างรวดเร็ว

หลิวมู่ซิงสั่งให้หญิงรับใช้สูงอายคนหนึ่งตามไปด้วย จากนั้นก็กลับมานั่งที่ รินน้ำชาให้เฟิ่งเป่าเป่า

"อิจฉานั่นเหอนัก มีพี่ชายนี้ดีจริงๆ" เฟิ่งเป่าเป่าเห็นหลิวมู่ซิงดูเฉลเอาใจใส่น้องสาวอย่างใกล้ชิดก็โพล่งออกมาอย่างยังไม่อยู่

หลิวมู่ซิงกำลังรินชาอยู่ พอไต่ยืมก็อดยิ้มไม่ได้ "เป่าเป่าไม่มีพี่ชายพี่สาวหรือ"

"ข้าเป็นคนโตสุด นอกนั้นยังมีน้องชายอีกสองคน อ้อ แต่ข้ามีศิษย์พี่เยอะแยะ" ทว่าบรรดาศิษย์พี่ทั้งหลายก็ไม่มีใครเหมือนกับหลิวมู่ซิง นางมองดูเขาเปิดฝาดครอบกาน้ำชา บรรจงเปลี่ยนใบชาแล้วเติมน้ำร้อน

อย่างพิถีพิถัน ที่แท้การชงชาทั้งดงามน่ามองถึงเพียงนี้ มิน่าเล่าชาที่ต้ม ออกมาถึงได้หอมเป็นพิเศษ ไม่เพียงเท่านั้น พี่มูซิงยังใช้ระดับเสียงน่าฟัง เรียกนางว่าเป่าเป่าด้วย โดยเฉพาะคำว่าเป่านั้นแผ่วเบาหางเสียงยกขึ้น เล็กน้อย ฟังแล้วยิ่งเสนาะหูเข้าไปใหญ่

เป่าเป่า! คิก ยิ่งเรียกยิ่งฟังก็ยิ่งสนุก เหตุใดเมื่อก่อนถึงไม่เคยคิดว่า ให้ทุกคนเรียกนางแบบนี้ละ

"ศิษย์พี่?" เขาเงยหน้ามองนาง

เพ็งเป่าเป่ารีบเก็บความปิติยินดีในส่วนลึกของใจแล้วพยักหน้า อย่างเคร่งขรึม "ท่านพ่อท่านแม่เข้ารับลูกศิษย์มาอยู่ด้วยหลายคน แต่ละคน แก่กว่าข้าไม่กี่ปี ได้ยินมาว่าหลังจากข้าเกิดไม่นานก็รับเข้ามาแล้ว"

"ฉะนั้นเป่าเป่าก็เลยเรียนวรยุทธ์ตามพวกเขาสินะ" เขาเคยได้ยิน ท่านพ่อท่านแม่เล่าให้ฟังคราวๆ ว่าไม่รู้ท่านลุงเพ็งกับภรรยาคิดอะไร ถึงชอบรับศิษย์เข้ามาถ่ายทอวรยุทธ์ มิน่าเล่าเมื่อก่อนเขาถึงเคยได้ยิน คนเรียกท่านลุงเพ็งว่าอาจารย์

"อ้อ แต่ข้าไม่สนใจวรยุทธ์หรอกนะ" นางย่นจมูก

"แล้วเป่าเป่าสนใจอะไรล่ะ" เขาถามไปตามเรื่องตามราว เบน ความสนใจไปมองที่บานประตู สงสัยว่าเหตุใดบานนี้ห้องสาวถึงยังไม่กลับมาอีก

ไม่เหมือนกับหลิวมูซิงที่ใจลอยคิดเรื่องอื่น เพ็งเป่าเป่านั้นก็กลับตีใจ อย่างยิ่ง พอนางได้ยินคำถามนั้นก็ตึงกระปี่สั้นเล่มหนึ่งออกจากร่องเท้ายาว มาวางไว้บนโต๊ะแล้วพูดอย่างคึกคักว่า "ข้าชอบเล่นอันนี้"

หลิวมูซิงจึงออกไปเล็กน้อย จ้องมองกระปี่สั้นประดับอัญมณีที่วางอยู่

บนโต๊ะ

"นี่เจ้าทำเองหรือ" หลิวมู่ซึ่งดูบุคคลสำคัญบนฝักกระป๋องโดยไม่รู้ตัว เห็นเฟิ่งเป่าเป่าพยักหน้า เขาก็ถามต่ออย่างแปลกใจ "เหตุใดเจ้าถึงอยากทำของพวกนี้ล่ะ"

"เรื่องนี้ว่าไปก็น่าขัน ตอนยังเล็กข้าตามท่านพ่อมาเยี่ยมสหหาย แล้วบังเอิญไปเห็นกระป๋องที่ดังมาของพี่ชายคนหนึ่ง บนฝักกระป๋องนั้นมีสัญลักษณ์สีแดงหนึ่งเม็ด ตอนนั้นข้าเห็นแล้วชอบจริงๆ น่าเสียดายที่พี่ชายคนนั้นไม่ยอมมาให้ยืมเล่น พอกลับบ้านข้าก็เลยเอาสร้อยคอของท่านแม่กับกระป๋องนี้มาทำเล่นเองซะเลย" เฟิ่งเป่าเป่าบอกเล่าที่มาอย่างกระตือรือร้น แต่กลับสังเกตเห็นว่าหลิวมู่ชิงสีหน้าเปลี่ยนไป คล้ายกระอักกระอ่วนแต่ก็อยากหัวเราะในคราเดียว นางเองก็เป็นคนหัวไวอยู่แล้ว ครู่เดียวก็เข้าใจทันที แลบลิ้นออกมาหัวเราะแห้งๆ แล้วส่ายศีรษะ

หลิวมู่ชิงหัวเราะออกมาแล้วถามอย่างเหย่ยๆ "พี่ชายใจแคบคนนั้นก็คือข้าใช่หรือไม่"

"พี่มู่ชิง ข้าไม่ได้ตั้งใจนะ ผ่านมาตั้งหลายปีแล้ว ข้าจำได้แค่ว่า ตอนนั้นเห็นกระป๋องที่ดังมา มาก รายละเอียดทุกอย่างอื่นข้าลืมไปหมดแล้วล่ะ" เฟิ่งเป่าเป่าพูดพลางข้อนหน้าขึ้นมองเขาอย่างประเมิน

สุวรรณคมาทดสอบได้เลยว่านางไม่ได้มีเจตนาจริงๆ นางจะไปรู้ได้อย่างไรว่า 'พี่มู่' คนนั้นที่แท้ก็คือหลิวมู่ชิง ตอนนี้กลับมาพูดถึงเรื่องไม่เป็นเรื่องอย่างการไม่ยอมมาให้ยืมกระป๋องต่อหน้าเจ้าตัว ช่างน่าขายหน้าจนอยากจะซุดหลุมหลบเสียให้ได้

"นอกจากกระป๋อง เรื่องอื่นข้าลืมไปหมดแล้วจริงๆ หรือ" หลิวมู่ชิง

ถามยิ้มๆ ด้วยน้ำเสียงหยอกล้อ

"จริงสิ!" เพิ่งเป่าเป่าตบเสียงดังฟังชัด แต่แล้วครู่เดียวก็กลลอกจาก
ลดเสียงพูดว่า "อันที่จริงก็ไม่ได้ลืมหมดจดถึงเพียงนั้นหรอก ข้ายังจำได้ว่า
หลังจากท่านเห็นหนูแล้วก็..."

หลิวมู่ซิงถลึงตาเล็กน้อย ยกนิ้วชี้ที่ริมฝีปากอย่างรวดเร็ว

เพิ่งเป่าเป่าเห็นดังนั้นก็ปิดปากหัวเราะ จากนั้นก็ขยับเข้าไปย้า
เสียงเบาว่า "ข้ารู้แล้ว พูดไม่ได้"

"ใช่ เรื่องนี้ก็พูดไม่ได้" เขายกมูมปากยิ้มชนิดหนึ่ง ดวงตาเต็มไปด้วย
แววยิ้ม

"ข้ากลับมาแล้ว" หลิวอันเหอผลึกประตูเข้ามา มองคนทั้งสอง
อย่างประหลาดใจ "คุยอะไรกันอยู่ โฉนท่าทางลับๆ ล่อๆ"

"ไม่มีอะไร" เพิ่งเป่าเป่าเก็บกระปี่สั้นใส่คืนที่ข้างรองเท้า "แค่ให้
พี่มู่ซิงดูกระปี่สั้นอัณุมณีเล่มนั้นนั่นะ"

"พี่ใหญ่ก็คิดว่างามใช่หรือไม่ เจ้าบอกว่าจะทำให้ข้าเล่มหนึ่ง
อย่าลืมนะ!" ประโยคที่สองหันไปพูดกับเพิ่งเป่าเป่า หลิวอันเหอเข้ามา
แกว่งแขนนางไปมาพลางกำชับให้นางไม่ลืมสัญญาอย่างออດร้อน

"ไปเถอะ เรายกมาตลอดทั้งบ่ายแล้ว สมควรกลับบ้านได้แล้ว" หลิวมู่ซิง
ลุกขึ้นยืน

ทั้งสามคนเดินออกมานอกโรงเตี๊ยม

ก่อนขึ้นรถม้า หลิวมู่ซิงเหลือบมองไปทางโรงเตี๊ยมเม่าเหลียง
แวบหนึ่ง หยุดฝีเท้าแล้วหันกลับไปพิมพ์ำสั่งผู้ติดตามที่อยู่ด้านหลัง

"ขอรับ" อู่เอ๋อรับคำสั่งแล้วเดินออกไปเร็วรี่

"พี่ใหญ่ ท่านให้อู๋เออร์ไปทำอะไรหรือ เกี่ยวข้องกับโรงเตี๊ยมเม่าเหลียงหรือไม่" ขณะอยู่ในรถม้า หลิวอันเหอก็จ้องมองหลิวมู่ซิงอย่างสงสัย ไม่เพียงแต่นาง แม้กระทั่งเฟิ่งเป่าเป่าก็ยังแสดงสีหน้าอยากรู้

"ข้าไม่ยกักรู้ว่าความอยากรู้อยากเห็นของพวกเจ้าจะมากถึงเพียงนี้" หลิวมู่ซิงยิ้มให้ใบหน้าอ้วนกลมสองดวงตรงหน้า

"วันนี้ข้ากับอันเหอถือว่ามีส่วนร่วมในเรื่องนี้แล้ว ย่อมต้องใส่ใจผลลัพธ์ต่อจากนี้สิ" เฟิ่งเป่าเป่าก็ซึกต่อ ได้รับมอบหมายภารกิจสำคัญอย่างการไปสืบข่าวคราวเป็นครั้งแรก ถึงอย่างไรก็ไม่อาจเมินเฉยได้

หลิวมู่ซิงเลิกม่านขึ้นมามองดูโรงเตี๊ยมเม่าเหลียงที่มีผู้คนเดินเข้าเดินออกแล้วพูดต่อว่า "ให้อู๋เออร์ไปสืบดูว่าโรงเตี๊ยมเม่าเหลียงติดต่อกับวัดตฤติบาอาหารกับผู้ใด เท่านั้นแหละ"

"อ้อ" เฟิ่งเป่าเป่ากับหลิวอันเหอส่งเสียงรับพร้อมกัน เจียบไปพักหนึ่งก็หันมามองหลิวมู่ซิงราวกับนึกอะไรขึ้นได้

"พี่ใหญ่สงสัยว่าจะมีคนเล่นไม้ซื่ออยู่ในนั้นรี"

"พี่มู่ซิงสงสัยว่าการจัดซื้อมีปัญหาหรือ"

เด็กหญิงทั้งสองผลัดกันซักถามคนละประโยค

หลิวมู่ซิงหัวเราะชนิดหนึ่ง ไม่ได้อธิบายต่อ เพียงแต่ตบตัวรอดเบาๆ ส่งสัญญาณให้คนขับออกเดินทางได้ "ไปเถอะ กลับบ้านได้แล้ว"

จะว่าไปวันนี้คุณหนูน้อยทั้งสองคนก็แสดงผลงานได้ดีกว่าที่คาดไว้ คราวนี้เขายืนยันได้แล้วว่าปัญหาของโรงเตี๊ยมเม่าเหลียงอยู่ที่ไหน ตอนนี้งานด่วนที่ต้องรีบจัดการก็คือตรวจสอบที่ไปของเงินจัดซื้อก้อนโตในแต่ละเดือน เขาไม่เคยสังเกตเห็นเลยว่าวัดตฤติบาอาหารจ่ายไปมาก แต่กลับ

นำมาทำอาหารน้อย มีน้ำเล้าถึงชายดิบชายดีแต่ขาดทุนทุกเดือน!

ยามบ่ายที่แสนสงบ ในห้องหนังสือใหญ่อันโอโถงของสำนัก
หลิวเยวี่เยวี่ เด็กหญิงสองคนนั่งวงจุนเคียงข้างกันบนเก้าอี้ยาวหลังฉาก
บังลม เพื่อไม่ให้คนข้างๆ ตกลงไป ทั้งคู่จึงใช้ชาเกี่ยวอีกฝ่ายไว้

"ห้องหนังสือนี้เจียบจริงๆ ด้วย" เฟิงเป่าเป่าเล่นกระบี่สั้นอันภูมิ
สุดที่รัก นิ้วคลึงไปมาบนอันภูมิที่ติดอยู่บนฝัก

"ใช่ เราจะได้นอนกลางวันสบายๆ แต่น่าเสียดายที่พุงนี้เจ้าก็กลับ
แล้ว" หลิวอันเหอหยิบผ้าเช็ดหน้าสีขาวยื่นมาวางแปะบนหน้า ดวงตา
ยังคงปิดอยู่

"ไม่อย่างนั้นเจ้าก็ตามข้ากลับไปอยู่ด้วยกันสักพักสิ แถวบ้านข้า
มีทั้งภูเขาแม่น้ำ มีที่ให้เล่นเยอะเลย" เฟิงเป่าเป่าเองก็ไม่อยากจาก
สหายใหม่คนนี้ไปเช่นกัน ที่บ้านนางมีแต่บุรุษ นานๆ ที่จึงจะมีสหายหญิง
เหมือนหลิวอันเหอ

"กว่าข้าจะได้กลับมาบ้านก็แทบแย่ เลยอยากอยู่ที่บ้านนานๆ หน่อย
นะ" หลิวอันเหอดึงผ้าเช็ดหน้าบนหน้าออกแล้วถอนหายใจหนักๆ นาง
ชอบท่านพ่อท่านแม่กับพี่ชาย ถึงแม้จะชอบเฟิงเป่าเป่ามากเช่นกัน
แต่นางยังไม่อยากออกไปจากบ้านตอนนี้

"ถึงอย่างไรปีหน้าข้าก็มาใหม่ล่ะ ท่านพ่อบอกว่าต่อไปทุกปีที่มา
ที่นี่ก็จะพาข้ามาด้วย" เฟิงเป่าเป่าพูด เด็กหญิงทั้งสองนัดหมายว่าจะ
เจอกันใหม่ปีหน้า แล้วคล้องแขนพูดคุยกันอีกสักหนึ่ง จู่ๆ เฟิงเป่าเป่า
ก็ถามว่า "อันเหอ ตอนเจ้าอยู่เป่ย์จิง มีคนที่ชอบหรือไม่"

ดวงตาที่เดิมทีปิดอยู่ของหลิวอันเหอเปิดขึ้นมาในทันใด มอง
เฟิ่งเป่าเป่าด้วยสีหน้าประหลาด เอ่ยถามว่า "इनจู่ๆ พูดยังเรื่องนี่ล่ะ"

เฟิ่งเป่าเป่าถลอกจากดวงตาใสกระจ่าง ทำทางทะเล้นอย่างยิ่ง จากนั้น
ก็ยื่นปากพูดว่า "เจ้าตอบเข้ามาก่อนสิ ตกกลางว่ามีหรือไม"

หลิวอันเหอชะงักไป ครุ่นคิดอยู่ครู่ใหญ่ก็ตอบตะกุกตะกักว่า "ที่จริง
ข้าเองก็ไมรู้เหมือนกัน"

"เช่นนั้นก็แสดงว่ามีนะสิ" เฟิ่งเป่าเป่าลุกขึ้นมามองนาง

"ก็บอกว่าไม่รู้ไงเล่า!" หลิวอันเหอวางผ้าเช็ดหน้ากลับไปบนหน้า
แล้วพึมพำว่า "ยังไม่ถึงเวลาออกเรือนสักหน่อย ก่อนหน้านั้นก็ยังมีเวลา
เลือกได้อีก!"

"อ้อ?" เฟิ่งเป่าเป่าอุทานเสียงเกินจริงพร้อมกับหยิบผ้าเช็ดหน้าของ
นางออกแล้วชักใช้ว่า "แสดงว่าคนที่เจ้าชอบไม่ได้มีแค่คนเดียว?"

"ไม่ใช่อย่างนั้น" หลิวอันเหอรีบโต้แย้ง "ที่จริงข้าไม่รู้หรือว่าชอบ
คนคนหนึ่งเป็นความรู้สึกอย่างไร เป่าเป่า เจ้ารู้หรือ"

เฟิ่งเป่าเป่ามองหน้านาง เอียงคอเล็กน้อย พักใหญ่ก็ส่ายหน้า
"ข้าก็ไมรู้เหมือนกัน"

"ก็ถูกแล้วไง เจ้าเองก็ไมรู้ ตอนนี้นำพูดเรื่องนี้ออกจะเร็วเกินไปหน่อย"
หลิวอันเหอรวบรัดหาข้อสรุป

"จะบอกอะไรให้" เฟิ่งเป่าเป่าลดเสียงลง ดวงตาถลอกจากไปมา ทำทาง
มีลับลมคมใน

"อะไรหรือ" หลิวอันเหอยื่นหน้าเข้าไปใกล้แล้วกระซิบถาม ใบหน้า
เปี่ยมด้วยการรอคอย

"พี่มูซิงนะหรือ..." เฟิงเป่าเป่าเฟงสมาธิครุ่นคิด ในสมองปรากฏ ใบหน้าขาวเนียนสะอาดสะอ้านดวงหนึ่ง ช่างหุคคล้ายสดับทำนองเสียงแผ่วเบาส่ง่างาม นางคิดอยู่สักพักก็ส่ายหน้าดิก "ไม่ได้ๆ! ท่านพ่อบอกว่าห้ามแต่งงานกับบุรุษที่ดูดีเกินไป"

"เพราะเหตุใดเล่า" หลิวอันเหอถามอย่างแปลกใจ

"ท่านพ่อบอกว่าบุรุษรูปงามเชื่อถือไม่ได้" ก็คำพูดของบิดาไม่ควรเป็นเหมือนลมผ่านหูใช่ไหมเล่า อีกอย่างตั้งแต่เล็กนางก็คิดว่าบุรุษควรจะมีหัวใจกำยำเหมือนอย่างบิดาของนาง พี่มูซิงขาวใสบอบบางเกินไป ถ้าแค่มองก็อ้อมสะอืดตาน่ามอง แต่นางยังคงชอบแบบบิดานางมากกว่า

"เช่นนั้นเจ้าก็แต่งงานกับคนซีเห่แล้วกัน ต่อไปข้าเจอชายซีเห่ที่ใดก็จะบอกเขาว่าท่านรีบไปขอเฟิงเป่าเป่าสิ ท่านพอนางเตรียมสินเจ้าสาวสิบคันรถไว้มอบไข่มุกในอุ้งมือ* ให้ชายซีเห่แล้ว!" หลิวอันเหอสัพยอก

"ไม่เอาหรอก! อันเหอเจ้าร้ายนัก" เฟิงเป่าเป่าได้กลับ ยื่นมือไปจี๋เอวหลิวอันเหอ ฝ่ายหลังกรี๊ดร้องวิ๊ดว้ายป้องกันไม่หยุด หัวเราะร่วนอยู่สักพักใหญ่กว่าจะเสียบลง

"จริงสิ ข้าบอกไม่ใช่หรือว่าจะเอาใบสั่งยากับตำรับอาหารมาให้เจ้าเล่นเพลินจนเกือบลืมแล้ว" ระวังที่พูดหลิวอันเหอก็รีบลงจากเก้าอี้เอน "เดี๋ยวข้ากลับมานะ เจ้ารออยู่นี้แหละ อีกเดี๋ยวแม่มยกยาต้มมาแล้วไม่เห็นใครก็เรียกหาไปทั่วอีก ่วนวาย"

"รู้แล้ว รีบไปเถอะ" เฟิงเป่าเป่าดันไหล่นางบอกให้รีบไปรีบกลับ

* ไข่มุกในอุ้งมือ เป็นสำนวน หมายถึงบุคคลผู้เป็นที่รักดังสิ่งของล้ำค่า ต่อมาก็กู้แทนบุตรธิดาอันเป็นที่รักคล้ายกับภาษาไทยที่เปรียบลูกเป็นแก้วตาดวงใจของพ่อแม่

บิดาของหลิวอันเหอให้คนสนิทจัดใบสั่งยาหลายสำรับ รวมทั้งเขียนตำรับอาหารไว้บอกว่าแค่ทำอาหารตามตำรับที่เขียนไว้ทุกวัน จะช่วยลดไขมันในร่างกายได้

เมื่อก่อนเพิ่งเป่าเป่าไม่เคยคิดว่ารูปร่างตัวเองอวบอิมเกินไป เพราะท่านพ่อกับคุณแม่จะบอกว่าเป็นหญิงมีเนื้อหนังน้อยถึงจะดี ทั้งยังต้มน้ำแกงแล้วบังคับให้นางกับท่านแม่ดื่มให้หมดบ่อยๆ คิดดูแล้วไขมันก็น่าจะสร้างขึ้นมามากด้วยเหตุนี้ แต่นางเดินทางมาหยางโจวครั้งนี้ เห็นสาวน้อยบนถนนแต่ละคนล้วนรูปร่างสะอิดสะเออง ประกอบกับหลิวอันเหอคอยแต่บ่นให้ฟังว่าอยากจะมีผิวเหมือนอย่างบิดามารดาของตัวเอง ก็ชักจะทำให้นางอยากเป็นอย่างนั้นบ้าง ดังนั้นจึงตัดสินใจเอาใบสั่งยากับตำรับอาหารกลับไปลองดู

นอกหน้าต่างลมพัดโชย หยอกให้กิ่งไม้ส่งเสียงดังสวบสวบ ดอกอ่อนหลายดอกเอนไหวไปตามแรง นางย่างเท้าไปยังข้างหน้าต่างสูดรับความเย็นสบายจากสายลม

ไม่นานนักแม่คนหนึ่งที่ยกน้ำยาสีดำขุนเข้ามา กลิ่นประหลาดเล็กน้อย เหมือนเป็นยารักษาโรคหอบหืดโดยเฉพาะ

เพียงแต่หลิวอันเหอบอกว่าเดี๋ยวก็กลับมาไม่ใช่หรือ ไฉนถึงยังไม่มานะ

ที่ห้องข้างอันเจียบสงบห้องหนึ่งในสำนักหลิวเยวี่

"นายน้อย เตรียมพร้อมแล้วขอรับ"

"อืม" เสียงอบอุ่นทุ้มต่ำดังขึ้น ครูหนึ่งก็เอ่ยปากอีกครั้งว่า "ใช้ได้แล้ว"

ลงไปกันก่อน"

"ขอรับ" บ่าวรับใช้หลายคนทยอยกันทยอยออกไป ตามธรรมเนียม แล้วพวกเขาต่างรู้ว่าอีกประมาณครึ่งชั่วโมง* ค่อยกลับมา

ภายในห้องอันหรูหรา เกรว้างสูงโปร่งกำลังยืนอยู่ข้างหน้าต่าง มุมปากยกขึ้นเล็กน้อยขณะมองหมู่มวลงรูปผาด้านนอก จากนั้นก็ดึงหน้าต่างปิด

ผ่านไปหลายวสันต์แล้วสินะ

ท่านพ่อเคยพูดว่าบางครั้งก็ให้หาเวลาว่างจากการงานมาทำสิ่งที่ตัวเองชอบบ้าง เป็นการบำรุงจิตใจ ไม่เพียงแต่จะไม่กระทบเรื่องอะไรมากมาย หากยังช่วยฟื้นฟูสภาพอารมณ์อีกด้วย

หลิวมู่ซึ่งตั้งนาฬิกาปลุกกลางจากข้างเเวออกมาวางบนโต๊ะเดี่ยวอย่างเรียบร้อย แล้วปลดจี้หยกแกะสลักรูปบุผา จากนั้นก็ถอดแหวนหยกบนนิ้ว ดึงกระปี่สั้นอันถนัดมือออกจากข้างรองเท้าหุ้มข้อ แล้ววางของแต่ละอย่างเรียงบนโต๊ะเดี่ยว

พูดถึงการบำรุงจิตใจ สิ่งที่ท่านพ่อชอบที่สุดก็คือการชื่นชมกระบี่ล้ำค่า เขาเองก็ชอบศัสตราวุธเหมือนกัน ทั้งยังสะสมของล้ำค่าชั้นดีบางส่วน เพียงแต่เมื่อเทียบกันแล้ว เขาชมชอบความเปลิดเปล็นอีกอย่างหนึ่งมากกว่า...

เขาค่อยๆ ปลดกระดุมคอเสื้อ ถอดชุดสีฟ้าสายน้ำตัวนอกออก จากนั้นก็คลายรองเท้าหนังวัวหุ้มข้อตัดเย็บพิเศษ แล้วจึงถอดชุดชั้นกลางสีขาว เสื้อชั้นใน รวมไปถึงกางเกงขายาวสีเข้ม กางเกงขาสั้น แต่ละชั้น

* ชั่วโมง เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ เท่ากับ 2 ชั่วโมง ครึ่งชั่วโมงจึงเท่ากับ 1 ชั่วโมง

พื้พพดไว้บนพนักเก้าอี้ตามลำดับอย่างเป็นระเบียบ ท้ายสุดก็ไม่มีมถอด
ยัันตุ้คุมกายที่แขวนคอวางไว้ข้างโต๊ะ

ในที่สุดท้ทั้งตัวก็ไม่มีเหลืออาภรณ์ติดกายแม้แต่ชิ้นเดียว

เรือนร่างที่สมกับเป็นเด็กหนุ่มเปลือยเปล่า

บ่าไหล่ขยายกว้าง เอวสะโพกหน้แน่น เรือนร่างผอมบางแต่กลับ
มีกล้ามเนื้อที่ได้มาจากการออกกำลังกายก้วรยุทธ์มานานปี มิได้เติบโต
จนเกินไปนัก กลับแฝงด้วยความงดงามของวัยเยาว์ ผิวพรรณที่ไร้ตำหนิ
สะอาดนวลผ่องเหมือนกับใบหน้าของเขา ท้ทั้งตัวราวกับหยกสีขาวที่ใส
บริสุทธิ์

จ๋อม!

เขายืนมือลงไปวนในถังไม้ครู่หนึ่ง ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มโดยไม่รู้ตัว
น้ำในนั้นอุ่นเพียงพอทั้งยังใส่สมุนไพรที่เขาชอบมาแต่ไหนแต่ไร กลิ่นหอม
สดชื่นอันเป็นเอกลักษณ์นั้นทำให้คนผ่นคลาย ช้ไปโล่อารมณ์ชุ่มมัวใน
ช่วงนี้ที่เกิดจากเรื่องโรงเตี๊ยมเมาแล้วเหลียงไปเสี

หลิวมุซึ่งเหยียบบันไดไม้ ก้าวลงไปไม่ถึงอย่างคล่องแคล่ว ค่อยๆ
หย่อนตัวนั่งลงให้ร่างกายช่วงได้บ่าแช่ในน้ำร้อน

จริงๆ นะ ตั้งแต่ยอดศีระชะลงมาจนถึงปลายเท้า ไม่มีส่วนใด
ในร่างกายที่ไม่สดชื่นเลย!

เขาถอนหายใจเบาๆ ครู่หนึ่งก็เอนหลังพิงข้างถัง สองแขนกางพาดบน
ขอบถัง สองตาทอดมองบนผิวน้ำ ในใจกลับครุ่นคิดเรื่องที่โรงเตี๊ยม

หลายวันมานี้เขาดำเนินการต่อเนื่องเป็นชุด เริ่มจากสกัดกั้นแหล่ง
จัดซื้อวัตถุดิบอาหารของโรงเตี๊ยมเมาแล้วเหลียงก่อน ตรวจสอบรายละเอียด

ขนาดนั้นเชียว ตอนนี้อยู่ที่ก้าวของเจ้าลั่นเป็นที่จับตามอง มีหลายคน
เฝ้ารอให้เจ้าหกล้มจะได้เอามาหัวเราะเยาะอยู่ ก่อนทำอะไรเจ้าไม่คิดถึง
ผลลัพธ์บ้างเลยหรือ ลูกจ้างเก่าแก่วัยสามสิบคนหนึ่งจะไล่ออกไปง่ายๆ
อย่างนี้ได้รึ แม่จะบอกเจ้านะ นี่ไม่ใช่การเล่นหมากรุก คิดจะเอาคืน
ก็เอาคืน เมื่อไรที่ลงมือไปแล้วจะไม่มีทางให้วกกลับได้อีก รู้หรือไม่!

นางยังเสริมว่าเป็นครั้งสุดท้ายที่นางจะยื่นมือเข้ามาจัดการ ต่อไป
กิจการที่ส่งต่อให้เขา ไม่ว่าจะเกิดเพลิงไหม้หรือถูกคนยกยอกจนย่อยยับ
ก็ไม่เกี่ยวกับนางอีก

หลิวมูซิงถอนหายใจ

อันที่จริงท่านแม่พูดผิดไปอย่างหนึ่ง เล่นหมากรุกคิดจะเอาคืน
ก็เอาคืนได้เสียเมื่อไร นั่นก็ลงมือแล้วไม่มีทางวกกลับเหมือนกัน แฮ่
ช่างเถอะ แต่ไหนแต่ไรท่านแม่ก็ไม่เล่นหมากรุกอยู่แล้ว กับคิดปะตั้งสี่ก็
ไร้ความสนใจ ความสนใจที่ใหญ่ที่สุดของท่านแม่คือการนับเงิน รวมไปถึง
ฟังท่านพ่อพูดคุยเรื่องสัตพหะระต่างหาก

ซ่า!

เขายกมือตบผิวน้ำที่หนึ่ง ละอองน้ำกระเซ็นขึ้นมาผืนใหญ่ สาดทั่ว
ใบหน้าและศีรษะของเขา

'ถ้าเจ้าไม่วางยาอย่างเชื่องช้าโดยไม่แสดงสีหน้า ก็ต้องวางดาบ
ปาดคอรวดเดียวโดยไม่เตือนก่อน ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม ห้ามเอะอะ
มะเทิ่งเข้าไปตบหน้าตบหัวอีกฝ่ายเด็ดขาด!'

คำพูดนี้ไม่ผิดแม้แต่ร้อยละหนึ่ง เพียงแต่เวลาลงมือจริงเขายังไม่อาจจับ
จุดสำคัญนั้นได้

ที่ว่าอย่างน้อยโรงเตี๊ยมเมาเหลียงก็ไม่ขาดทุนอีกต่อไปแล้ว ซึ่งเท่ากับลดความเสียหายของเขาไปได้อย่างแน่นอน

สวบ!

เขาค่อยๆ ลูกขึ้นยืนพลางระบายลมหายใจเฮือกใหญ่ ยกแขนบิดตัวไปด้านหลังเพื่อคลายกล้ามเนื้อท้วมๆ ท่านพ่อพูดไว้ไม่ผิด หาเวลาว่างมาทำสิ่งที่ตัวเองชอบบ้าง ได้บำรุงจิตใจ ทั้งยังสะอาดอีกด้วย!

บนระเบียบทางเดิน ลมเย็นพัดโชยมา

เงาร่างหนึ่งวิ่งจ้อย่างเร็ว แม้ร่างนั้นจะกลมแน่นอวบอิม แต่ฝีเท้ากลับว่องไวปราดเปรียว

ยาประหลาดถ้วยนั้นใกล้จะเย็นแล้ว ยังไม่เห็นเงาของหลิวันแหอเลย ไม่รู้ไปไหนกันแน่!

คุณหนูน้อยตัวกลมมองซ้ายแลขวา คล้ายกับได้กลิ่นยาสมุนไพรลอยมาจากห้องข้าง กลิ่นนั้นหอมสดชื่นเสียเหลือเกิน หรือว่าหลิวันแหอจะมากินยาถึงที่นี้กันนะ

นางกินยาที่ซามกันแน่เนี่ย! ไฉนมีกลิ่นยาทุกหนทุกแห่งเลย
เอ๊ยด...

หลิวันมุขิงที่อยู่ในห้องข้างได้ยินเสียงจากโถงด้านนอกก็ลุกยืนเต็มความสูง เรียกเบาๆ ว่า "ข้าเสร็จแล้ว พวกเจ้าเข้ามาได้"

"อันแหอ เจ้ามากินยาในนี้หรือ"

เสียงน้ำเสกระจ่างกลบเสียงถามนี้ไปสิ้น คนที่ยืนอยู่โถงด้านนอกแสดงสีหน้าสงสัย ก้าวเข้าไปด้านในโดยไม่รู้ตัว เห็นฉากบังลมหินอ่อน

แกะสลักรูปบุปผาสกุนาอันวิจิตร นางชะงักนิดหนึ่งแล้วจึงอ้อมข้างฉาก
เดินเข้าไป

"วันนี้พวกเจ้ามาเร็วเสียจริง" เสียงบุรุษที่ฟังดูอบอุ่นดังขึ้น

ร่างสูงโปร่งยืนอยู่ในน้ำ กำลังก้าวขาสูงเพื่อจะข้ามขอบตั่งออกไป
สายตาเหลือบเห็นคนคนหนึ่งโผล่หน้าออกมาจากฉากบังลม

"พี่มูซิงหรือ..."

แรกสุดสิ่งที่เข้ามากระทบสายตาเฟิงเป่าเป่าคือวัตถุสีขาวก้อนใหญ่
จากนั้นก็เห็นหน้าขาวๆ ของหลิวมูซิงที่หันขวับกลับมา แต่แทบจะ
เวลาเดียวกันนั้น นางก็พลันพบว่าวัตถุขาวๆ ผอมบางที่อยู่ตรงหน้าก็คือ
ร่างเปลือยเปล่าของหลิวมูซิง...

"วะ...เหวอออ!"

พี่มูซิงมะ...ไม่...ไม่ได้ใส่เสื้อผ้า?!

นางยกมือกุมหน้าอก อ้าปากหวอ และอ้ากว้างขึ้น จากนั้นก็
กรี๊ดเสียงร้อง ในสมองมีเสียงดังอื้ออึงก่อนจะว่างเปล่า

โตมาจนอายุสิบสองปี แม้ว่าในบ้านจะมีบุรุษอยู่หลายคน แต่นาง
ไม่เคยเห็นบุรุษไม่ใส่เสื้อผ้าทั้งบนทั้งล่างมาก่อน ทั้งยังอยู่ในระยะใกล้
ขนาดนี้ด้วย ใกล้จนกระทั่งนางเห็นหยดน้ำใสแจ้วที่เกาะบนร่างสูงยาวนั้น
ชัดเจน บนแผงอกที่เปียกขึ้นมีจุดสีชมพูสองเม็ด ยังมีเอวและสะโพกที่
เส้นโค้งชัดเจนจนน่าตะลึง รวมไปถึงชายาวๆ ข้างหนึ่งที่กำลังอ้ากว้าง
แล้วก็...สิ่งที่น่าสะพรึงที่สุดก็คือนางเห็นตรงนั้นที่อยู่ระหว่างขาทั้งสองข้าง
ตรงนั้น...ตรงนั้นเหตุใดเป็นแบบนี้ล่ะ!

ข้าเห็นแล้ว! ข้าเห็นหมดแล้ว! ทั้งยังเป็นของพี่มูซิงเสียด้วย!

"จะ...เจ้าอย่าเสียงดังสิ!"

หลิวมุซึ่งตั้งสติกลับมาจากสถานการณ์คับขันได้ก่อน เขาทั้งตัวกลับลงไปในถังน้ำดังตูม หูสองข้างแดงขึ้นทันควัน พยายามห้ามเพ็งเป่าเป่าไม่ให้เกิดร่องอย่างลอนลาน แต่ก็ไม่ทันเสียแล้ว

เสียงกรีดร้องดังสนั่นไปทั่วชั้นฟ้า

"อ๊าๆๆ!"

เพ็งเป่าเป่ายกมือข่มขู่ผม นางแน่ใจว่าบนหัวตัวเองต้องมีควันออกมาแน่ๆ! ไม่เพียงเท่านั้น นางยังได้ยินเสียงร้องของตัวเองดังต่อเนื่อง จากนั้นก็เห็นใบหน้าชาวสะอาดของหลิวมุซึ่งเปลี่ยนสีอย่างรวดเร็ว จากซีดเผือดตามด้วยแดงเรื่อ ต่อมาก็กลายเป็นแดงจัด ตีนตระหนกจนขยับปากอ๊าๆ หุบๆ พุดไม่ออก

"เกิดอะไรขึ้น"

"นั่นเสียงเป่าเป่านี่!"

"มีอะไรกัน"

โถงด้านนอกมีเสียงอยู่เออร์กับลิวเออร์พร้อมด้วยลิวอันเหอกกับบ่าวรับใช้อีกหลายคน

เพ็งเป่าเป่าได้ยินเสียงฝีเท้าก็ได้สติขึ้นมาทันใด หลิวมุซึ่งเบิกตากว้างเงี้ยวพิง ทั้งสองคนสบตากันชั่วขณะ และแล้วก็ตะโกนไปทางโถงด้านนอกพร้อมกันทันที "อย่าเข้ามา!"

ซึ่งเข้าไปเสียแล้ว

ปัง!

กลุ่มคนที่อยู่นอกห้องดันประตูเข้ามาพร้อมกัน พริบตาเดียว

คนทั้งหมดก็ถลันเข้ามาในห้อง เฟิงเป่าเป่าตกใจหน้าถอดสี รีบหมุนตัวกลับ เพื่อจะหลบ แต่แล้วก็ปะทะกับฉากบังลมหินอ่อนที่ตั้งตรงนั้นเข้าอย่างจัง จังหวะชนอย่างแรงทำให้ฉากบังลมสั่นสะเทือน ฉากบังลมทั้งบานหงายไป ด้านหลัง

เสียงดังโครม ฉากบังลมหงายล้มต่อนักกลุ่มคนที่บุกเข้ามาพอดี ทุกคนต่างมองเห็นภาพตรงหน้าแบบหมดจด

เพียงแค่เห็นก็เข้าใจได้ทุกอย่าง คุณหนูใหญ่สกุลเฟิงถลันเข้ามาในห้องอาบน้ำสุชาวดีของนายน้อยของพวกเขา!

ทุกคนมองไปยังเฟิงเป่าเป่าที่ตื่นตระหนกจนเกือบจะร้องไห้ แต่แล้วก็ได้ยินเสียงดังตุ้ม คราวนี้แย่ยิ่งกว่าเก่า นายน้อยผู้สงบนิ่งสง่างามของพวกเขาจู่ๆ ก็จมลงไปก้นถึง...

"นายน้อย! นายน้อย?!"

"แย่แล้ว นายน้อยเป็นลมหรือไม่นะ?!"

อูเออร์ก็บลิ้วเออร์ร้องแตกตื่น

"ฮึก!" เฟิงเป่าเป่าสุดจุก หลังจากสะอึกสะอื้นแล้วก็ส่งเสียงร้องหึงๆ นางไม่ได้ตั้งใจเสียหน่อย นางไม่ได้อยากให้เห็นด้วย แต่ในเมื่อเห็นไปแล้ว ตอนนี้จะให้ทำอย่างไรละ

"เป่าเป่าเป็นอะไรไป เกิดอะไรขึ้น เหตุใดถึงร้องไห้"

เสียงอะอะดังแทรกไปทั่วหนา ในห้องข้างมีทั้งเสียงวิ่งวุ่น เสียงตะโกนเสียงร้องไห้ เสียงซักถาม

วุ่นวายโกลาหลยิ่งนัก

หลิวมุซิงหลับตาสนิท ถลันหายใจต่ำลงไปได้น้ำ เขาไม่ได้หมดสติ

แต่แค่ไม่ยอมออกไป ไม่เพียงเท่านั้น เขายังอยากให้ตัวเองจมน้ำตาย
ไปเลยด้วย!

เกิดมาสิบหกปี ไม่เคยขายหน้าเช่นนี้มาก่อน ถูกเห็นร่างกาย
หมดเปลือกตั้งแต่หัวจรดเท้า ทั้งอีกฝ่ายยังเป็นบุตรของมิตรเก่าบิดา เป็น
สหายรักของน้องสาว และเป็นคุณหนูน้อยที่เรียกเขาทุกวันว่าพี่อย่างนั้น
พี่อย่างนี้! ถ้ารู้อย่างนี้เขาเอาผ้าเช็ดมือหรืออะไรสักอย่างมาปิดไว้หน่อย
ดีกว่า อย่างน้อยคงจะไม่ต้องถูกเห็นแม้กระทั่งตรงนั้น แต่ตอนนี้อะไร
ก็ไม่ทันแล้ว!

ตั้งแต่จำความได้ นอกจากแม่คนที่คอยดูแลกับคนสนิทข้างกาย
แล้ว ไม่มีใครเคยเห็นร่างเปลือยของเขามาก่อน แม้แต่ท่านพ่อท่านแม่
ก็ไม่เคย ตอนนี้อะไรที่ควรเห็นและไม่ควรเห็นล้วนถูกเฟิงเป่าเป่าคนนี้
เห็นหมดแล้ว!

หิวมิรู้ซึ่งขมดคิ้วมุ่นอยู่ในน้ำ กลั้นหายใจอย่างอึดอัด ฟองอากาศ
ผุดออกมาจากปากเขาเป็นสาย ใบหน้านั้นยู่ตลอดเวลา ในใจรู้สึก
โกรธเคืองหรืออับอายเขาก็บอกไม่ถูก แต่มีเรื่องหนึ่งที่เขาแน่ใจยิ่ง นั่นก็คือ
ในชีวิตนี่เป็นตายเขาก็จะไม่แช่น้ำอีกแล้ว!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)